

ΕΡΩΤΗΤΑΙ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Ἡρώτων.—Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 15 Αὐγούστου 1887.—Τεύχος ἑβδομοῦ.

ΤΑ

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΤΑΜΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΘΙΜΑ

~ ~ ~ ~ ~

(Ἴδε τεύχος Γ.)

Ὁ γάμος ἐτιμᾶτο μεγάλως ἐν Ἑλλάδι, ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ καὶ ἐν ἀπόσῃ τῇ Λακεδαιμόνι, τὸν γάμον ἐθεώρουν τίμιον καὶ τρόπον τινὰ ἐπιβαλλόμενον τῷ ἀνδρὶ, ὀφείλοντι γὰρ συντελεῖν πρὸς πολλαπλασιασμὸν τοῦ ἑαυτοῦ γένους, καὶ ὅπως ἀφήσῃ τέκνα τέκνων πρὸς δικαιώσιν τοῦ ὀνόματός του (Πλατ. Νομ. Δ. 721) δι' ὃ λέγει πάλιν καὶ ὁ Φωκυλίδης:

«Μὴ μείνης ἄγαμος, μήπως τώνυμος ὀληαί»

«Δὸς τῇ φύσει καυτὸς, τέκε δ' ἔμπαλιν ὡς ἐλοχεύθης».

Ἐν γένει οἱ ἔγγαμοι πολὺ ἐτιμῶντο καὶ αὐτοὶ τῶν κοινῶν προΐσταντο, οἱ δὲ ἄγαμοι ἐστεροῦντο πάσης τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, οὐδ' ἠδύναντο νὰ λάβωσι δημόσιον ὑπούργημα.

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι, παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσι καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἑβραίοις ὁ πατήρ, ἢ οἱ γονεῖς ἐκ συμφώνου, ἐμερίμων καὶ τὴν θυγατέρα των νὰ ἐκδώσωσι πρὸς ἄνδρα καλὸν, καὶ εἰς τὸν υἱὸν, ἄκοντα πολλάκις νὰ δώσωσι γυναῖκα· ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ, ἔνθα ὁ γάμος σκοπὸν εἶχε νὰ παράσῃ τῇ πόλει χρῆσιμα σώματα, ὁ νομοθέτης ἔταξεν «ἐν ἀκ-

μαῖς τῶν σωμάτων τοὺς γάμους ποιῆσθαι, ἵνα τὰ γεννώμενα ἰσχυρὰ ἦ, ἐκ τελείων γεννώμενα». (*)

Τοῦ γάμου πάντοτε προηγούντο οἱ ἀρραβῶνες, προσεβοήθουν δὲ τῷ πατρὶ ἐνίοτε πρὸς εὔρεσιν ἀνδρὸς καὶ γυναῖκας προμνήστρια καλούμεναι (Πλατ. Θεαίτ. 150). Ἐν τοῖς προαιμιακοῖς χρόνοις οὐδὲως γίνεται μεία περὶ προικὸς, ἀλλὰ κατόπιν ἀπαντᾶται, ὅτι συνήθης τύπος τοῦ μνηστεύειν, ἦτο νὰ δίδῃ ὁ πατήρ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα εἰς τὸν μέλλοντα σύζυγόν της καὶ νὰ μνημονεύῃ τὴν προίκαν· ὡς σημεῖον δὲ τῆς μνηστείας οἱ μελλόνυμοι ἐδίδον ἀλλήλοις τὰς δεξιὰς χεῖρας, ὁ δὲ πατήρ ἔλεγε· «Παίδων σπόρον τῶν γνησίων δίδωμί σοι τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα». Ἐκτοτε ἡ συνήθεια τοῦ προικίζειν τὰς γυναῖκας ἐγένετο κοινὴ, ἐξαίρεσις τῆς Σπάρτης, ἧς ὁ νομοθέτης Σόλων ἀφείλε τὰς φερνάς, ἱμάτια, τρίχα καὶ σκεύη μικροῦ νομίσματος ἄξια κελεύσας, ἕτερον δὲ μηδὲν, ἐπιφέρεσθαι τὴν γα-

(*) Μέτριος χρόνος ἐστὶ κατὰ Πλάτωνα (Πολ. Ε. 458, 460 καὶ Νομ. Δ. 721) τὰ εἴκοσι ἐτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα πέντε· κατ' Ἀριστοτέλην δὲ, τὰς μὲν γυναικας ἀρμόττει περὶ τὴν τῶν δέκα καὶ ὀκτὼ ἡλικίαν συζευγνύσαι, τοὺς δὲ ἀνδρας ἑπτὰ καὶ τριάκοντα ἢ μικρόν. (Πολιτ. Ζ. ἰδ. 6)

«μουμένην· οὐ γὰρ ἐδούλετο μισθοφόρου, οὐδὲ κῶνιον εἶναι τὸν γάμον, ἀλλ' ἐπὶ τεκνώσει καὶ χάριτι καὶ φιλότιγι γίνεσθαι τὸν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνοικισμὸν». (*)

Πρὸ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, ὅστις συνήθως ἐγένετο μηνὶ Γαμηλιῶν ἤτοι κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρ' ἡμῖν Ἰανουαρίου μηνός καὶ ἀρχῆς Φεβρουαρίου, καὶ ἐν καιρῷ εὐδίων καὶ πανσελήνῳ, συνεβουλευόντο τὴν θεάν Ἄρτεμιν, τὴν προστάτιδα τῆς παρθενίας, πρὸς τὴν προσέφερον θυσίας· ἡ τελετὴ δ' αὕτη καὶ θυσία ἐκαλεῖτο προτέλεια γάμων. Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι, ἐκόσμουσαν τὰς κεφαλὰς τῶν διὰ στεφάνων ἐξ ἀνθέων καὶ χόρτων· ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ, ἡ νύμφη ἔφερεν ὡσαύτως πήλινον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ὀπτῆ κριθή σιμακίνουσα τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὰ ἔργα τῆς οἰκογενείας τῆς. Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἐκαλεῖτο φρύγετρον, δι' ὃ ὁ Σόλων ἐνομοθέτησε· «τὰς νύμφας ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον φρύγετρον φέρειν σημεῖον αὐτουργίας». (**)

Ἡ νύμφη ἐφέρετο συνήθως ἀπὸ τῆς οἰκίας αὐτῆς εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐποχομένην ἀμά-

ξης. Καὶ αὕτη μὲν ἐκάθητο ἐν τῷ μέσῳ, ἐκατέρωθεν δ' αὐτῆς ὁ σύζυγος καὶ εἷς ἐκ τῶν ἐπιστηθίων φίλων τοῦ νυμφίου, ὁ λεγόμενος πάροχος καὶ παράνυμφος, λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι καὶ ἐστεφανωμένοι, (Ἀριστοτ. Πλούτ. 530) ἰδίᾳ δὲ διέπρεπεν ὁ στολισμὸς τῆς νύμφης, ἥτις ἐφόρει ἐσθῆτα καλὴν καὶ περιδέραιον καὶ λίθους πολυτίμους, καὶ ἦν ὑπὸ μύρων μεμυρισμένη. Προηγούτο δὲ τῆς ἀμάξης συγγενεὶς καὶ οἰκεῖοι λαμπράδας μετὰ χειρὰς καὶ δάδας φέροντες, ἄδοντες καὶ ὀρχούμενοι. Ὅτε δὲ τέλος ἔσθονον εἰς τὴν οἰκίαν, ἧς αἱ θύραι ἦσαν ἀνεσπεμμέναι μετ' ἐλαίας καὶ δάφνης, ἡ μήτηρ καὶ οἱ οἰκεῖοι κατέχεον ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης σῦκα καὶ ἄλλα, καταχύσματα καλούμενα (Ἀριστοτ. Πλούτ. 768), εἰς σημεῖον εὐπορίας καὶ βίου πλήρους ἀγαθῶν.

Ἄμα τῶν νεονύμφων καὶ τῆς λοιπῆς συνοδείας εἰς τὴν οἰκίαν εἰσερχομένων, ἤρχετο τὸ συμπόσιον, ὅπερ γάμος καὶ γαμικὰ θοίγη ἐλέγετο καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τούτου, «ἡ νύμφη ἦν πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη» (Λουκ. συμπ. 8). Ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ τραπέζῃ παρατιθεμένων γλυκυσματῶν διεκρίνετο ὁ ἀπὸ σιγάμου κατασκευαζόμενος πλακοῦς, ὅστις ἦν σημεῖον πολυτεχνίας· «ἐδόχουν γὰρ ἐν τοῖς γάμοις σήσαμον διδόναι, ὅς ἐστι πλακοῦς γαμικός ἀπὸ σιγάμου πεποιημένος διὰ τὸ «πολύγονον». (Σχολ. Ἀριστοτ. Εἰρην. 869).

Τούτων δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τελομένων, ἔξωθεν αὐτῆς ἐφάλλοντο ὕμνοι, Ἰμέναιοι ἐπικαλούμενοι. Τὴν ἐπιούσαν ὅτε γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη ἔλουν τοὺς πόδας αὐτῶν δι' ὕδατος ἐκ τῆς πηγῆς Καλλιρρόης, καὶ ὑπὸ τινος ἐκ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν παίδων κομίζομένου, ὅστις καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο «παῖς λουτροφόρος». Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐδίδοντο πρὸς τοὺς νυμφίους παρα τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα, ἅτινα ἐκαλοῦντο ἀπαύλια, μεθ' ὧσδ' ἔ-

(*) Πολλοὶ πολλάκις πολλὰ κατὰ τῆς πρῆξος εἶπον, ἐν οἷς καὶ ὁ πολὺς Χρυσόρρημων Ἰωάννης· «Εἶδως ἡλικὸν μυστήριον ἐστὶν ὁ γάμος καὶ ἡλικίου πράγματος τύπος, μὴ ἀπλῶς, μὴ δὲ ὡς ἔτυχε, περὶ τούτων βουλευοῦ, μὴ δὲ χρημάτων εὐπορίαν ζῆτει μέλλων ἀγεσθαι νύμφην· οὐ γὰρ καπηλείαν, ἀλλὰ γάμου κοινωνίαν εἶναι τὸν γάμον δεῖ νομίζειν.» (Ἐγκώμ. εἰς Μάξιμον Δ.)

(**) Ἄρα γε θὰ ἔβλεπεν ἐκτελουμένην σήμερον, εἴπερ ἔζη ὁ Σόλων, τὴν τοιαύτην αὐτοῦ διάταξιν; Μᾶλλον παραδεχόμεθα, ὅτι ἐὰν ἔβλεπε νύμφην περικεκαλυμμένην πάντοθεν κοσμήμασι καὶ ἐσθῆσι λαμπραῖς καὶ πικιλίαις, φέρουσαι μετὰ χειρὰς φρύγετρον (καθουροδιστήριον) ἤθελε μετ' ἡμῶν ἀναφωνήσαι· ὅπως ἀναχρονισμὸς!

γουν καὶ πάλιν τὴν νύμφην πρὸς τὸν νυμφίον θάλαμον οἱ ἐκ τῶν συγγενῶν μόνον ἐγγύτεροι. Ἄμα δ' οὕτως εἰσερχόμενοι ἔτρωγον κυδωνίων, ὑποσημαίνον ὅτι ἡ συνομιλία αὐτῶν ἔπρεπε νὰ ἦναι εὐάρετος· ἐνῷ ἔξωθεν νέει καὶ νέει ἐφάλλον ἐν ρυθμῷ τὰ ἐπιθλάμια ἄσματα. Μετὰ δὲ τὸ πέρας τῶν ἐορτῶν, αἱτινες διήρουν πέντε ἢ καὶ ἐπτὰ ἡμέρας, οἱ νεόνυμφοι ἐδίδον πρὸς ἀλλήλους δῶρα, καὶ ἐλάμβανον τοιαῦτα ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τῶν.

Ἡ νύμφη γυνὴ ἐλέγετο κουριδιη ἀλοχος πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν παλλακίδων· τὰ δ' ἐκ τοῦ γάμου τέκνα, γνήσιοι ἰθαγενεές, πρὸς διαστολήν τῶν νόθων.

Καὶ ταῦτα μὲν συντόμως εἰσὶ τὰ κατὰ τοὺς γάμους ἔθιμα τῶν ἀρχαίων. Ἐκ τούτων δὲ πολλὰ ἢ συνήθεια μέχρις ἡμῶν διεφύλαξε, περὶ ὧν ἐν ἑτέρῳ μέρει θέλωμεν διαλάβει.

ΔΗΜΗΤΡ. Θ. ΚΑΛΕΜΗΣ.

ΠΕΡΙ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

(Συνέχεια ἴσε σελ. 123)

Ἡ ἱστορία μόνον πρὸς τοὺς κερδίσαντας τὸν ἑαυτὸν ἄρτον καὶ τὸν χρόνον ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν ἀπαντᾷ. Ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀπαντήσῃ ἡδη πρὸς πάντας. Ἐπιθυμοῦμεν ἕνα μὴδεῖς ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ μὴδεῖς ἐξέλθῃ αὐτοῦ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὴν θέσιν ἣν κατέχει ἐν τῷ χρόνῳ, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν γενεαλογίαν τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς, τὴν ἀρετήριαν καὶ τὴν πορείαν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν πραγμάτων, ἅπερ συγκροτοῦσιν ὅ,τι ἀποκαλεῖται πολιτισμὸς αὐτοῦ, τὰς ἀλληλοδιαδόχους προόδους, διακοπιέσεις, ἐπαναληφθείσας, αὐξήθεισας ἢ μειωθείσας τοῦ πολιτισμοῦ τούτου, ἐποχὴν κατ' ἐποχὴν, λαὸν κατὰ λαὸν, καὶ οὕτως εἰπεῖν ἄνθρωπον κατ' ἄνθρωπον·—ἐπιθυμοῦμεν προσέτι ἕνα ὁ πλήρης οὗτος

πίναξ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐξωγραφημένος διὰ μὲν γάμων χειρῶν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ λαοῦ, ἀντὶ νὰ ὑπάρχῃ ἀναλυτικὸς πίναξ ἀνεζωῆς ὡς πᾶσα χρονολογία, ἀνεὶ ἐνδιαφέροντος ὡς πᾶσα σύνοψις, νὰ ἦ ζῶσα ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐπιπέδων παλμοῦ ὡς ὄραμα. Τὸ ἐνδιαφέρον ἐστὶ τὸ ἀληθὲς μνημονικὸν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Δὲν ἀναπολεῖ εἰμὴ ὅ,τι ἀνακινῆ αὐτὴν καὶ παθκίνει αὐτήν. Ὡστε τί ἐστὶ τὸ ἀνακινεῖν καὶ τὸ παθκίνειν τὰς ὑμᾶδας ἐν τῇ ἱστορίᾳ; Γὰ πράγματα ἢ οἱ ἄνθρωποι; Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἄνθρωποι μόνον·—περιφρονῶ ὑμᾶς ἐνδιαφερομένους περὶ ἐπιπεδοσφαιρίου τινὸς ἢ παθαμομένους διὰ μίαν χρονολογίαν. Τὰ σύντομα καὶ ἀναλυτικὰ ταῦτα μέσα εἰσὶν ἡ ἀλγεβρα τῆς ἱστορίας, ἥτις πῆγνυσι φωτίζουσα. Δέον νὰ ἐγκαταληφθῇ ἡ ἀλγεβρα αὕτη τῆς μνήμης εἰς τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ κόνει τῶν βιβλίων αὐτῶν, οἵτινες, ἀφοῦ ἀνέγνωσαν καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτῶν, καὶ συνεσώρευσαν ἐν τῷ ἑαυτῶν μνημονικῷ ἑκατομμύριον γεγονότων, ὀνομάτων καὶ ἡμερομηνιῶν, θέλουσι νὰ γείνωσιν ἢ περληπτικὴν τράπεζαν τῆς ἐπιστήμης αὐτῶν, ὅπως δύνωνται νὰ θέτωσιν ἐν πάσῃ ὥρᾳ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ ἐνὸς ἔτους τῆς σφαίρας ἢ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος μιᾶς δυναστείας.

Ὁ λαὸς τῶν ἀναγνωστῶν δὲν προβαίνει οὕτως—δὲν εἶναι πολυμαθὴς, εἶναι παθητικὸς. Οὐδεμίαν σπουδαίτητα ἀποδίδει εἰς τοὺς χάρτας τούτους τῶν αἰώνων, εἰς τὰς συγκεχυμένους ταύτας διακλαδώσεις τοῦ γενεαλογικοῦ δένδρου τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους, αἵτινες ἀμυροῦσιν ἀνωφελῶς τὴν ἱστορικὴν σφαίραν διὰ τοσούτων διασταυρουμένων γραμμῶν, ἅς ὁ διαβήτης τοῦ γεωγράφου χαράσσει καὶ ἐπιχαράσσει ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τῆς ἑαυτοῦ σφαίρας. Οὐχὶ ὁ λαὸς βαίνει κατ' εὐθεῖαν πρὸς μικρὸν τινα ἀριθμὸν συνεσωρευμένων γεγονότων ἅπερ ἐπικρατοῦσι τῆς ἱστορίας ὡς αἱ ὑψηλαὶ σειρικὶ ὀρέων ὑπερέχουσι καὶ διακροῦσι τὰς χώρας; προσωποποιεῖ τὰ γεγονότα ταῦτα ἐν τῇ ἑαυτοῦ μνήμῃ ἐν ἐλάχιστῳ ἀριθμῷ ὀνομάτων ἀνδρῶν διακεκριμένων, καὶ ἀληθῶς ἱστορικῶν ἀφαιροσάντων τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν, τὴν ζῶν ἢ τὸν θάνατον εἰς τὰ γε-

γονότα ταῦτα, καὶ ἐὰν ὁ ἱστορικὸς ἔχη τὴν τέχνην ἢ τὸ δῶρον ἵνα εἰσδύσῃ κελῶς διὰ τοῦ λογισμοῦ εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὴν ἰδέαν, εἰς τὸ πάθος, εἰς τὸν δημόσιον βίον ἢ εἰς τὸν οἰκιακὸν βίον τῶν μεγάλων τούτων ἀνδρῶν, ὁ λαὸς τῶν ἀναγνωστῶν παρκαλεῖ μετ' αὐτοῦ πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ πάντα τὰ γεγονότα τὰ δευτερεύοντα, συνταυτίζεται διὰ τοῦ λογισμοῦ, διὰ τοῦ θαυμασμοῦ, διὰ τῆς συγκινησεως, διὰ τῶν δακρύων, μετὰ τῶν πράξεων, τῶν ἐλαττωμάτων, τῶν ἀρετῶν, τῶν μεγαλείων, τῶν κατὰ πτώσεων, τῶν θριάμβων, τῶν ποιῶν, τῶν μεγάλων τούτων δραστῶν τῆς ἀνθρωπίνης τραγωδίας· εἰσδύει εἰς τὰς τύχας αὐτῶν, ἀφομοιοῖ τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν μετὰ τῆς καρδίας ἐκείνων, ἀνκινεῖται τοῖς αὐτοῖς αἰσθημασι, αἰμάρσσει τοῖς ἰδίοις τραύμασι, ἀναζωπυροῦται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἀγαθοῦ, ἐμπορεῖται ὑπὸ τῶν αὐτῶν περριπήσεων κατὰ τοῦ εὐτυχοῦς ἐγκλήματος, ἐκδικεῖται τὰς αὐτὰς ἀδικίας, τὰς αὐτὰς ἀχαριστίας, τοὺς αὐτοὺς διωγμοὺς τοῦ χρόνου διὰ τῆς αὐτῆς ἐκκλήσεως πρὸς τοὺς ἀπογόνους . . . καὶ τότε ἐπίσης ἡ χώρα, ὁ λαὸς, ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν οἱ μεγάλοι οὗτοι πρόγονοι τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας ἐβίωσαν, ἐσκέφθησαν, ἔγραψαν, ἔψαλλαν, ἔπραξαν, τὰ γεγονότα ὧν μετέσχον, λαμβάνουσιν ἐν σῶμα, μίαν ψυχὴν, ἐν πρόσωπον, ἐν ὄνομα, μίαν ἀτομικότητα διὰ τὸν ἀναγνώστην. Τὸ ἐνδιαφερόμενον, τὸ παθιμώμενον αἰσθημα, καθίσταται μετὰ τῆς μνήμης, ἡ γνῶσις μετεδόθη εἰς τὰ ἐνδύμυχα τῆς καρδίας, τὸ ἱστορικὸν μετέλλιον ἐνετυπώθη θερμότερον ἐν ἡμῖν· ἡ ἱστορία ἦτο νεκρὰ διότι εἶχε γείνει βιβλίον, καὶ καθίσταται ζῶσα, διότι γίνεται ἀνθρώπος.

Τοιαύτη ἐστὶν ἡ ἰδέα ἐξ ἧς ἐπήγαγε τὸ σχέδιον τοῦτο (*).

Ἰπὴρχον δὲ πρὸς ἐπιτέλειαν αὐτοῦ δύο τρό-

(*) Σημ. Γ. Π. Τῆς συγγραφῆς καὶ ἐκδόσεως τοῦ Πολιτισμοῦ ἐξαίρετου περιοδικοῦ ἔργον τοῦ κ. Λαμαρτίνου, ἐξ οὗ ἴσως θέλομεν μεταφράσει βιωματικὰς τινὰς, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ».

ποι, ὧν ὁ πρῶτος συνίσταται εἰς τὸ παρκαλοῦσθαι γράφοντας τὸν βίον τῶν μεγάλων ἐκείνων πολιτιστῶν, τὴν χρονολογικὴν τάξιν κατὰ κλίμακα, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν νεωτάτων.

Ὁ δὲ δεύτερος τρόπος συνίστατο εἰς τὸ ἐκλέγειν τυχαίως, ὅτε μὲν ἐν αἰῶνι τινί, ὅτε δ' ἐν ἑτέρῳ· σήμερον ἐν Ἰνδίας, αὔριον ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀθήναις, Ρώμῃ, Κωνσταντινουπόλει, Λονδίῳ, Παρισίοις, τοὺς διανοητοτέρους ἐν ταῖς διαφόροις ἐποχαῖς καὶ ταῖς διαφόροις φυλαῖς ὅπως σχεδιαγραφήσωμεν τὸ ἱστορικὸν πρόσωπον αὐτῶν πρὸς τὸ δημόσιον.

Ἡ πρώτη μέθοδος φαίνεται ἀναντιρρήτως ἡ φυσικωτέρα καὶ διδακτικωτέρα, καὶ ταύτην ἀναμφιβόλως, ἠθέλαμεν παραδεχθῆναι ἐὰν ἐδιδάσκομεν ἀφ' ἑδρας. Ἀλλὰ τὸ εἶδος τῶν ἀλλεπαλλήλων φυλλαδίων, τὸ ἀναγκαῖον ὡς ἐκ τῆς ὀλίγης σχολῆς καὶ τῆς μικρᾶς περιουσίας τῆς ἐργατικῆς τάξεως τοῦ λαοῦ πρὸς ἣν ἀποτείνεσθαι, ἔχει ὡς πρῶτον ὄρον ἐπιτεύξεως τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἄνευ ἐνδιαφέροντος οὐδὲως ἀναγνώσται· ἀνευ ὁμάδος ἀναγνωστῶν, οὐδὲως διάδοσις τῶν φῶτων, οὐδὲως ἠθικὸν ἀποτέλεσμα χρήσιμον. Οἱ πάντες φοβοῦνται τὴν ἀνίαν, ἀλλ' ἰδίως οἱ μὴ ἔχοντες τὸν καιρὸν ν' ἀνιῶσι. Ὅστε πρὸς πρόληψιν τῆς ἀνίας, πρὸς ἀναζωπύρωσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀναπόφευκτον ὑπάρχει τὸ ἀποφύγειν τὴν μονοτονίαν· ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ποικιλία τις, ἀπροσδόκητόν τι, ἐξερῆσις τις περιεργείας συγκρατῆς, ἀπερ δὲν δύναται νὰ παρκαλοῦσιν εἰμὴ διὰ συνεχοῦς μεταβολῆς θεάματος ἐν ταῖς ἀφηγήσεσι, τοῖς πράγμασι τοῖς προσώποις. Τὴν δὲ ἡδονὴν ταύτην, τὸ θέλητρον, τὴν περιέργειαν, δεῖον νὰ προκαλέσωμεν ἐν αὐτοῖς διὰ τῆς ἀνκινήσεως τῆς σκηνῆς, δεῖον νὰ μεταβιβάσωμεν τοὺς ἀναγνώστας, ὅπως μὴ καταλαμβάνωνται ὑπὸ κοπώσεως, ἀπὸ ἐνὸς αἰῶνος εἰς ἕτερον, ἀπὸ μιᾶς χώρας εἰς ἕτεραν, ἀπὸ ἐνὸς σοφοῦ εἰς ἕνα κατακτητὴν, ἀπὸ πολεμιστοῦ εἰς νομοθέτην, ἀπὸ ποιητοῦ εἰς φιλόσοφον, ἀπὸ βασιλέως εἰς τεχνίτην, ἀπὸ θεμελιωτοῦ θρη-

σκείας εἰς ἐφευρέτην ἐπαγγέλιματος. Οὕτως ἔπραξεν ὁ Πλούταρχος, ὁ μέγας ἐκεῖνος ζωγράφος τῶν ὑπὸ πᾶσαν μορφήν εἰκόνων. Τοῦτο ἐστὶ θελητικόν, ἀλλὰ καὶ μαρτυρεῖ ἀτέλειαν τοῦ βιβλίου αὐτοῦ· ἐπαίχαστο εἰκόνας, καὶ οὐχὶ πίνακας· οὐδεὶς δεσμὸς συνδέει μετὰ αὐτῶν τὰς μορφαὶς ἐκείνας· τὰ πάντα εἰσὶ μεγάλα, ἀλλὰ τὰ πάντα μεμονωμένα. Διδάσκει τὸν ἀνθρώπον τὴν ἱστορίαν ὅμως οὐχί. Τὸ ἄτοπον τοῦτο θέλομεν ἀποφύγειν. Ἐπιθυμοῦμεν ἵνα αἱ ἡμέτεραι μορφαὶ διεσκορπισμένα τὰ κατ' ἀρχὰς, καὶ παρσοισαζόμενα ἀνὰ μίαν, ἀνευ χρονολογικῆς τάξεως, εἰς τὰ ὅμοια τοῦ λαοῦ, συνθεθῶσιν ἀκολουθῶς ἀφ' ἑαυτῶν ἐν τῷ τελείῳ εἰς τὸν ὅσον ν' ἀπαρτήσωσιν οὐ μόνον εἰκόνας, ἀλλὰ καὶ πίνακας.

Χάρις δὲ εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, ὁ ἐργατικὸς ἀνθρώπος θέλει ἐκμάθει τὸ ἐκμαθητόν ὡς ἀληθῶς ἐνδιαφέρον αὐτῷ ἐκ τοῦ παρελθόντος· τοὺς μεγάλους ἀνδρας καὶ τὰ μεγάλα πράγματα τὰ μεγάλα σκόπη καὶ τὰ μεγάλα φῶτα, καὶ τὰς μεγάλας ἐναντιότητες τῆς τύχης καὶ τὰς μεγάλας ἠθικὰς τελειότητας· τὸ δὲ σύνολον θέλει φανεῖ εἰς αὐτὸν ἀρκούντως διὰ μέσου τῶν διανοιῶν καὶ τῶν πράξεων τῶν κυριωτέρων καὶ ἐξοχωτέρων ἐκείνων ἀτομικότητων, αἵτινες θέλουσι παρελάσει ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ ζῶντος παλλομένου τούτου χάρτου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὄψεται τὸ ἔργον καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, ὡς διορα αὐτὰ ἐν ταῖς στοιχείαις ἐπὶ τοῦ νεκροῦ γεωγραφικοῦ χάρτου.—Ἐν ταῖς προκαταχίαις αὐτοῦ θέλει κατανοῆσει ἑαυτόν, ὡς τὰ τέκνα θέλουσι κατανοῆσει αὐτόν. Δὲν θέλει δὲ ἀποθαρρυνθῆναι ὑπὸ ἀποκρῶσεων καὶ πτώσεων, θεωρῶν τὸ ἀπέραντον τῆς οὐδοῦ, τὰς προόδους τῆς πορείας, τὸ ἀχανὲς τοῦ πέρατος. Θέλει μάθει ὅτι ἡ οἰκογένεια αὐτῆ, εἰς τὴν ἀνήκει βαινὴ αἰωνίως πρὸ αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ, μετ' αὐτὸν πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς Προνοίας διακεχαραγμένα πρὸς ἃ ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦ νὰ ἐπήγηται διὰ τῶν ἑαυτοῦ ἀρετῶν ἢ νὰ βραδύνῃ διὰ τῶν ἐγκλημάτων. Πᾶν ὅ,τι ἐλήφθη ὑπὸ σκέψιν ἢ διεπράχθη ὡραῖον ἢ μέγα ἐν τῷ κόσμῳ θέλει συνψιθῆναι ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ· αἱ πρὸς ἡμᾶς,

αὐτοῦ· θέλουσιν ἐκλείπει βαθμηδὸν ὡς καὶ αἱ ἀγνοιαὶ αὐτοῦ. Δὲν θέλει διακρίσει πλέον ἐν ἑαυτῷ μόνῳ ἢ ἐν τῷ στενωπῷ τούτῳ μέσῳ ἔθνους, χρόνου, ἐπαγγέλιματος, ἐκτάσεως, ἰδεῶν, εἰς ὃ περικλείει αὐτὸν ἡ φύσις ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Θέλει διαβιοῖ τὸν βίον συμπασῶν τῶν ἡλικιῶν, κερμάτιον ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ κερμάτιον περιλαμβανόν καὶ περιέχον τὸ πᾶν! Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἱστορίας καλῶς προσωποποιουμένης ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἀνθρώπων· αὕτη μεταμορφώνει αὐτοὺς καὶ καθαίρει· ἐστὶν ἡ θρησκεία τοῦ μνημονικοῦ, ὡς ἡ ποίσις ἐστὶν ἡ θρησκεία τῆς φαντασίας, ὡς ἡ λογικὴ ἐστὶν ἡ θρησκεία τῆς σκέψεως· ἀπαιτεῖται μία θρησκεία δι' ὅλας τὰς διανοητικὰς δυνάμεις ἡμῶν, διότι ἀπασαὶ ὑφείλουσι ν' ἀναβῶσιν πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως παραστήσωσιν αὐτῷ τὸν ἀνθρώπον, τὸν ἀνθρωπίνον, τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τὸ ὑπὸ τοῦ Πλάτου προσχεδιασθέν, καὶ ὅπερ πρὸς ἐξύψωσιν μεγαλείου ἐπεφόρτισεν ἵνα τελειοποιηθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀρετῆς.

Ὅστε, ἵνα παραστήσῃ τις τὸ θέαμα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πρὸς τὸν ἀγράμματον λαόν, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη, ὡς ὑποθέτουσι, νὰ γείνη ἐκκλησίαις πληθῶς ἱστορικῶν ὀνομάτων καὶ προσώπων ἀπὸ τῶν κατακεκμημένων βιβλιοθηκῶν. Οὐχί· τὸ ἀνθρώπινον γένος ὑπάρχει εὐρύ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπειρον. Ἀρκούσι τὸ πολὺ ἑκατὸν κυριώτεροι δράσται ὅπως παραστήσωσιν ὑπὸ τὸν κάλαμον τοῦ ἱστορικοῦ τὸ ἔστιν ὅτι πικρὸν τοῦτο δράμα, συνεχῶς δὲ ὁμοίμορφον, τῶν ἀνθρωπίνων ἐλαττωμάτων. Τὸ πᾶν δὲ συνίσταται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προσώπων.

Ἰπὴρχουσι δ' ἐπίσης δύο τρόποι ἐκλογῆς· δύναται τις ἵνα ἐκλέξῃ αὐτὰ ἐκ τῆς ὑπεροχῆς καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς κοινωνικῆς θέσεως αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦ μεγαλείου τῆς φυλῆς αὐτῶν, τῆς λαμπρόδος τοῦ θρόνου, τῆς εὐρύτητος τῆς αὐτοκρατορίας αὐτῶν, τῆς ὑπεροφίας τῶν τίτλων, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπαικίων καὶ τῶν στρατῶν αὐτῶν. Δύναται τις νὰ ἐκλέξῃ αὐτὰ, ἀπ' ἐναντίας, ἐκ τῆς ἐκλάμψεως τῆς φύσεως αὐτῶν, τῆς εὐρύτητος τῶν ἰδεῶν, τῆς ἐπιρροῆς ἐν τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύ-

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

(Ὅδε τεύχος: ΣΤ' σελ. 128.)

Ὁ συνήθης κώνωψ· εἶναι ζῶον λίαν ὀχληρόν, λίαν κοινόν, γνωστότατον, καὶ λίαν ἀπληστον διὰ τὸ αἷμα ἡμῶν. Εὐρίσκεται δὲ κατὰ πλήθη παρὰ τὰ ὕδατα, καὶ τοῦτο εἰρηγίται ἐκ τοῦ ὅτι ἐναποτίθησι τὰ ψά αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ὡστε, παρατηρήθη ὅτι αἱ θήλειαι μόνκι καταβασκνύουσι ἡμᾶς.

Ἡ ὑπαρξίς τῶν κωνώπων παρὰ τὰ ὕδατα ἔχει καὶ ἕτερον λόγον. Οἱ σκώληκες τοῦ κώνωπος εἰσιν ὑδρόβιοι· καὶ πλήθουσι ἐν τοῖς στασίμοις ὕδασι κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος. Οὗτοι δ' εἰσὶ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα σκώληκες ἰλύο. Ἡ χρυσάλις ἦτις γενᾶται ἐκ τοῦ σκώλυκος πλέει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἀρῶν δὲ περὶ τὴν μετὰ μέρωσιν αὐτοῦ, τὸ τέλειον ἔντομον μεταχειρίζεται τὸ τῆς χρυσάλιδος ἀποπόριον ὡς πλοῖον, μέχρις οὗ αἱ κνήμαι αὐτοῦ καὶ τὰ πτερὰ κτήσονται ἀρκούσαν σταθιρότητα ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ νὰ βαδίξῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἢ νὰ πετάξῃ. Πᾶσαι δ' αἱ μεταμορφώσεις αὗται ἐκτελοῦνται ἐντὸς τριῶν, μέχρι τεσσάρων ἐβδομάδων. Οἱ κώνωπες λοιπὸν γενεῶνται ἐκ τοῦ κόλπου τῶν κωμάτων, ὡς ἡ Ἀφροδίτη ποτέ.

Οἱ κώνωπες τίκτουσιν ἐπτάκις περίπου τοῦ ἔτους, καὶ ἐκάστη θήλεια γεννᾷ 300 περίπου ψά συγχρόνως. Εὐτυχῶς ὅμως αἱ χελιδόνες καὶ οἱ ἰχθύες ἐξολοθρεύουσι τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν.

Οἱ κώνωπες φεύγουσι τὸ ζωηρόν φῶς τοῦ ἡλίου καὶ εὐχαριστοῦνται ἰδίως εἰς σκιώδη μέρη. Ἐν καιρῷ δὲ νυκτός ἵπτανται κατὰ πολυζήθιμους ἀγέλας καὶ ἀναγγέλλονται συν-

(Ἀκολουθεῖ)

ματος, τοῦ προσωπικοῦ μεγάλου τοῦ συμπεριφέρεσθαι, τῆς ἀγιότητος τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἀποστολῆς αὐτῶν, τῶν ἐργασιῶν, τῶν διωγμῶν τῶν καταδικῶν ἐνίοτε, ἀμειβῶς τῶν ἀληθειῶν ἃς κομίζουσιν εἰς τὸν κόσμον· ὀφείλουσι νὰ ἐκλέγωσιν αὐτὰ ἰδίως ἐν τῇ ἐπικῷ ἢ δραματικῷ ἐνδιαφέροντι τοῦ βίου αὐτῶν. Ἐπὶ τῇ τέλει δὲ μάλιστα, πλεῖστοι τῶν μεγάλων τούτων δραμάτων τοῦ ἀνθρωπίνου δράματος παρεγνωρίσθησαν. πλεῖστοι ἐγένοντο δυστυχεῖς, πλεῖστοι ἐθυσιάσθησαν, ὅσῳ πλείονες ἰδρωτῆς, ἐλλείψωσι, δάκρυα καὶ αἷμα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τινός, ἐπὶ τοσούτον μᾶλλον ὑπάρχει ἐνδιαφέρον, ἔρωσ, πάθος καὶ λατρεία ἐν τῇ αἰσθηματικῇ τῶν μεταγενεστέρων πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ τοσούτον μᾶλλον ἐγχαράσσεται εἰς τὴν φαντασίαν. Ὑπὸ τὴν ἐποικὴν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἣτις ἐστὶν ἡ τῶν ἡμάδων, ὁ Σωκράτης ἐστὶν ἱστορικώτερον τοῦ Ἀλεξάνδρου πρόσωπον, ὁ Χρυσόφορος Κολύμβος τοῦ Καρόλου Πέμπτου, ὁ Τάσος τῶν Μεδίκων ἢ τοῦ Φραγκίσκου Α'.

Τοὺς χαρακτῆρας τούτους ἐπεζητήσαμεν ἐν τῇ Πολιτιστῇ, λέγει ὁ Λαμαρτίνος, εἰς τὰς ἱστορικὰς εἰκόνας ἡμῶν. Δὲν ἀρνούμεθα τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν ἣν ἔσχον ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ σκῆπτρον, τὸ ξίφος, ἡ κληρονομικὴ τῆς δυναστείας δύναμις διὰ τοὺς ἐθνάρχας καὶ τοὺς ποιμένας τῶν λαῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς καὶ νεωτέροις χρόνοις. Ὁ ὑψηλὸς προσημασμός ὑπάρχει τὸ ὑπόδαθρον τῶν ὑψηλῶν ἐπιρροῶν· αἱ αὐταὶ φυσικαὶ διανοητικαὶ δυνάμεις αἰτινες, τεθημέναι κάτω ὑπὸ τῆς τύχης, δὲν λάμπουσιν εἰμὴ διὰ στενὸν κύκλον μετρίτης· οἱ κοινοῦ βίου τεθημένοι ὑπερένω ὑπὸ τῆς Προνοίας λάμπουσι διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος ὀλόκληρον· μέγας τις λογισμὸς ἀποθνήσκει ἀπρακτος παρ' ἀνθρώπων ἀσημάντων καὶ ἀνευ ἰσχύος, πραγματοῦται ὅμως μετὰ μεγάλων ἀποτελεσμάτων ὑπὸ ἐστεμμένου. Δέον νὰ ᾖ τις τυφλὸς ἢ ζηλότυπος ὅπως ἀρνηθῇ τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Ἡ κατάστασις τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχει ἐκ τῶν συνήθων ὄρων τῆς ἐνεργείας αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐμοίων αὐτοῖς.

εἰσὶν οἱ δὲ βρομβισμοί. Τὸ ἐσπέρως εἰσδύουσιν εἰς τὰ δωμάτια, καὶ οὐχὶ σπανίως αἱ θήλειαι τίκτουσιν ἐν αὐτοῖς τὰ ἐαυτῶν ψά.

Ὅπως ἀπορρήρῃσιν τὸ ἡμέτερον αἷμα, τρυπῶσι τὸ δέρμα ἡμῶν διὰ τῶν λεπτῶν μετὰ τῶν καὶ τριχάπτων τοῦ ἐκμυζητηρίου αὐτῶν καὶ ἐναποθέτουσι πρὸς ἀντάλλαγμα ἐπὶ τῆς πληγῆς σιελόν τινα ἐρεθιστικόν, ἀληθῆς δηλητηριώδες ρευστὸν ὅπερ πρᾶγμα ἐρυθρότητά τινα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ζωηρὸν, ἐξοίδησιν τινα καὶ ἀνυπόφορον κνισμὸν.

Κατὰ τῶν κεντημάτων αὐτῶν συνεβούλευσαν τὰ αὐτὰ μέσα οἷα καὶ κατὰ τῶν δηλητημάτων τῶν ἐρυθρίνων. Δύναται τις δὲ νὰ ἐνώσῃ εἰς ταῦτα κυνηγίαις μετὰ τοῦ ρευστοῦ φοινικοῦ ὀξέως (φοινικοῦ ὀξέως κρυσταλλώδους 9 μέρη, ἀλκοόλι 1 μέρος). Ἡ κυνηγίασις αὕτη, ἀπολύτως ἀναλγῆς, συντελεῖ ὅπως ἐξικδερῶσι τὸ δηλητηριώδες τοῦ κώνωπος καὶ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπιπελῶς ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὡς ἐπὶ πάντων τῶν δηλητηριωδῶν κεντημάτων.

Τὰ ἔντομα δύναται νὰ προξενήσωσιν ἔτι καὶ ἕτερα γερονότα ἀναλόγως τῆς παρουσίας αὐτῶν εἰς τὰ μέρη τοῦ σώματος ἅπερ δὲν εἶναι προσωρισμένα δι' αὐτὰ. Οὕτως εἰσδύουσι συνεχῶς εἰς τὸν σωλῆνα τοῦ ὠτός, εἴτε τῶν παιδῶν, εἴτε τῶν μεγάλων κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐπιφέρουσιν ἀρκούντως σοβαρὰς ταρχαῖς. Ἴδου δὲ τινὰ περὶ αὐτῶν:

Μικρὰ τις κόρη τριῶν ἐτῶν καὶ ἡμίσειως ἐπαίξεν ἐν ἰσογείῳ τινὶ ὅπου ὑπῆρχον πολλοὶ κρῖνοι. Τὰ ἄραθα ζῶα τοῦ Θεοῦ ἢ κοκκινέλλαι, (γένος κολιοπτέρων ἐντόμων) ἀγαπῶσι περιπαθῶς τὸ ἄνθος τοῦτο. Ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ μικρὰ παιδία ἀγαπῶσι νὰ συλλαμβάνωσι τὰ ἔντομα ταῦτα διὰ τῶν ἐαυτῶν χειρῶν, ὥστε πλησιάζουσιν ὅσῳ τὸ δυνατόν ἐγγύτερον τὸ οὖς, θαυμάζοντα διὰ τὸν βρομβισμὸν ὃν ἀκούουσι. Τοῦτο ἐπραξέ καὶ ἡ μικρὰ αὕτη κόρη καὶ μάλιστα ἐν ἀκούσῃ

πλησιέστερον, εἰσήγαγε τὴν κοκκινέλλαν εἰς τὸν ἀκουστικὸν ἀγωγόν. Ὡς ἐκ τούτου δὲ σπασμοί, ἄτακτοι κινήσεις, ὀξεῖαι κραυγαί, ἃς προέλαβεν ὁ προσκληθεὶς ἰατρός (ὅστις διηγήθη ἡμῖν τὸ συμβάν τοῦτο) ἐπενεγκῶν ἀσφυξίαν εἰς τὸ ἔντομον διὰ σπαιριδίου βάμβακος βεβρεγμένου διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων σταγόνων χλωροφορμίου.

Ἴδου ἤδη ἱστορικὸν τι ἀράχνης ἀφηγηθῆν ἡμῖν παρ' ἑτέρου ἰατροῦ. Πρόκειται περὶ νεανίδος ἥτις, κοιμωμένη, ἤσθάνθη ἀράχνην διερχομένην τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ οὖς. Δριμύτατοι πόνοι, διηνεκεῖς κραυγαί, καταπύσσασαι διὰ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς ἀράχνης ἀπὸ τοῦ ὠτός διὰ βελόνης.

Τὰ ἔμπερα ἔντομα δύναται αὐτὰ τὰ ἴδια νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ οὖς. Ἰατροχειροῦργός τις διηγείται ὅτι ἐπεσκέφθη ἑννεαετὲς παιδίον, ἀπὸ τῶν ὠτων τοῦ ὀπίου ἔρρεεν ἀφρονον αἷμα. Ἐγγυσις θερμοῦ ὕδατος ἐξήγαγεν ἀπὸ τῶν δύο ὠτων μεγάλην ποσότητα ἐμπύου, καὶ, ἐξ ἐκάστου ὠτός, τὰ φονευθέντα πτώματα δύο κοινῶν μυιῶν διαμεγασῶν ἐκαῖσε ἐπὶ πολλοὺς μῆνας. Τὸ παιδίον ἐνθυμεῖται ὅτι εἶχεν αἰσθανθῆ κατὰ τὸ θέρος, μυῖαι εἰσδύσασαι εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ. Αἱ δύο μεμβράναι τοῦ σωλῆνος ὑπῆρχον εὐρέως διατετροπημέναι.

Τὰς αὐτὰς ἀταξίας δύναται νὰ παραγάγῃ τὰ ψά μυῖαις ἀφθεντα ἐντὸς ὠτός. Διάσημὸς τις ἰατρός ἀναφέρει περίστασιν τινα τοιοῦτου εἶδους παρ' ἀνθρώπῳ τινὶ ἔστις ἐδοκίμασε ταιύτους πότους, ὥστε εἶχε κατανηθῆσει ἀληθῶς φρενήρης μέχρι τῆς θεραπείας.

Ἐν ἑτέρῳ περιστάσει μέλισσα εἰσδύσασα εἰς τὸ οὖς ἀνθρώπου τινός περιπατοῦντος ἡσύχως ἐν τῷ ἑαυτοῦ κήπῳ. Κατελήφθη ἀμέσως ὑπὸ τοιαύτης ὑπερβολικῆς φρενητίας καὶ ἐρεθισμού, ὥστε κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ τὸ συμβάν εἰς αὐτὸν,

καὶ οἱ βλέποντες αὐτὸν ἐνύμιζον ὅτι πραγματικῶς εἶχε καταστῆ μανιώδης.

Τέλος, ἐν συντόμῳ, ἀναφέρομεν τὸ παράδειγμα χρυσαλίδος εἰσελεύσεως εἰς τὸ ἀριστερόν οὐς χωρικῆς νέας, ἣτις διήλθεν ὀλόκληρον νύκτα ἄυπνος, ἀπὸ τὸ ἔντομον ἐξήχθη διὰ βελονῶν.

Ἰδίως διὰ τῆς κινήσεως τῶν περῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπὶ τῆς μεμβράνης τοῦ τυμπάνου τὰ ἔντομα προξενοῦσι τὰς ἀλγεινάς καὶ ἐπιπόνους ἐκείνας αἰσθήσεις. Οὕτως, ἐν περιπτώσει μὴ ἐξαγωγῆς αὐτῶν, ἣτις πάντοτε δὲν εἶναι εὐκόλος, δύναται τις νὰ καταπαύσῃ τὸν πόνον διὰ τῆς ἀσφυξίας τοῦ ἔντομου. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἀρκεῖ νὰ πλαγιάσῃ τις τὸ θῦμα ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς κεφαλῆς τοῦ προσβεβλημένου ὡτὸς καὶ ρίψῃ ἐπ' αὐτοῦ ρευστόν τι κατὰ προτίμησιν πυκνὸν καὶ λιπαρὸν εἰς τὸ ἔλαιον, ἢ ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ, ὕδωρ ἢ οὖρος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΘΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΤΟΥ ΜΩΣΑΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

(Ἰδὲ τεύχος Σ Γον)

Εἰς τὴν πρώτην ἐντολὴν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ἀνοίγεται καὶ τὸ ἀφιέρωμα, ὅπερ εἶναι διαδήλωσις τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης, διὰ δωρεῆς κτημάτων κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, ἀψύχων τε καὶ ἐμψύχων, ἢ καὶ τέκνων καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀφιερωτοῦ, πρὸς τὸν Θεὸν ἢ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ. Ὅρος δὲ ἀπαραίτητος πρὸς παραδοχὴν τοῦ Ἀφιερώματος εἶναι ἡ εὐθύτης καὶ εὐκρίνεια τοῦ ἀφιερωτοῦ, ἄλλως καθίσταται ἀπαράδεκτον ὡς παράδειγμα δὲ τούτου, ἐκτίθησιν ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος τὰς θυσίας Κάλιν καὶ Ἀβελ, ὧν ὁ μὲν πρῶτος προσήνεγκε τῷ Θεῷ καρποὺς ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ὁ δὲ Ἀβελ προσήνεγκε ἀπὸ τῶν πρωτο-

τόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ τῶν ἐκλεκτῶν διὸ «καὶ ὁ Θεὸς ἐπίδεν ἐπὶ Ἀβελ καὶ ἐπὶ ταῖς δώροις αὐτοῦ ἐπὶ δὲ Κάλιν καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχε . . . καὶ εἶπε . . . Οὐκ ἐν ὀρθῶς προσενέγκης ὀρθῶς μὴ διέλης, ἤμαρτες;» Γέν. Δ'. 3—8.

Δεύτερος δὲ ὅρος τοῦ Ἀφιερώματος εἶναι ἡ ταχύτης τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ διὸ καὶ γέγραπται «Ἐὰν δὲ εὗξῃ εὐχλὴν Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου, οὐ χρονεῖς ἀποδοῦναι αὐτὴν, ὅτι ἐκζητῶν ἐκζητήσει αὐτὴν Κύριος ὁ Θεός σου παρὰ σοῦ, καὶ ἔσται ἐν σοὶ ἄμαρτία· ἐὰν δὲ μὴ θέλῃς εὐξασθαι, οὐκ ἔστιν ἐν σοὶ ἄμαρτία». Δευτ. ΚΓ'. 21—23.

Τὰ πρωτότοκα τῶν ζώων καὶ τὰ πρωτογεννήματα τῆς γῆς, ὡς προτοφρηνὴ καὶ σπάνια, εἰσὶ πολυτιμώτερα τῶν λοιπῶν ἢ δὲ προσφορὰ παντὸς πολυτίμου ἐμψύχου τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τῆς Ἀγάπης.

Ἐπειδὴ τοίνυν ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος συνιστᾷ ἐν τῇ Α'. ἐντολῇ τὴν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας, διανοίας τε καὶ δυνάμεως Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο πρὸ. διαδήλωσιν αὐτῆς ἐν ὑψίστῳ βαθμῷ. παραγγέλλει τὴν ἀφιέρωσιν τῶν πρωτοτόκων καὶ πρωτογεννημάτων ὡς ἐξῆς:

«... Πᾶν πρωτότοκον τῶν υἰῶν σου λυτρώσῃ· οὐκ ὀφθήσῃ ἐνώπιόν μου κενός . . . Τὰ πρωτογεννήματα τῆς γῆς σου εἰσοίσεις εἰς τὸν οἶκον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου». Ἐξ ΛΔ'. 19—27.

Ἡ συνθήκη τοῦ ἀφιερῶν τὰ τέκνα ἰσχύει ἀκόμη εἰς πολλὰ μέρη καὶ δὴ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου τρισχίλιοι ἰθαγενεῖς τε καὶ ξένοι, καταγόμενοι ἐκ διαφόρων πόλεων καὶ χωρίων τῆς τε Τουρκίας καὶ τῶν λοιπῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἔχουσιν ἀφιερωμένα τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τὴν Ζωοδόχον πηγὴν (Βαλουκλή), ἀλλ' ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ἐξασφαλίσει οὕτω τὴν ὑγιειαν καὶ ἀπὸ παντὸς ἀναροῦ διαφύλαξιν αὐτῶν, ὑπὸ τὴν χαριτόβρυτον καὶ κραταίαν προστασίαν τῆς Πανάγνου Θεοτόκου, Ἡπερ μὴ ἐπαρκουμένη τῇ δωρεῇ τῆς ἰαματικῆς ταύτης πηγῆς, τῆς θεραπευούσης πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν τῶν μετὰ πίστεως προσερχομένων, ἐπεκτείνει τὴν ἰαματικὴν καὶ χαριτόβρυτον αὐτῆς προστασίαν

καὶ εἰς τοὺς ἐν μακροχρόνιαις χώραις μετ' εὐλαβείας ἐπικαλουμένους αὐτήν.

Τὸ ἐν Βαλουκλῇ εἰθισμένον ἀφιέρωμα τῶν τέκνων (πρωτοτόκων τε καὶ μὴ), ἐνομάζεται κρινῶς Σκλάβωμα, ἢ δὲ λυτρώσις αὐτῶν Ξεσκλάβωμα.

Ἡ δεκάτη τῶν τε ζώων καὶ τῶν γεννημάτων θεωρεῖται νομικῶς ἀφιερωμένη τῷ Θεῷ, ὡς ἐφείξῃ: «Πᾶσα δεκάτη τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ σπέρματος τῆς γῆς καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ ξυλίνου, τῷ Κυρίῳ ἐστίν· ἅγιον τῷ Κυρίῳ. Ἐὰν δὲ λυτρώται λύτρω ἀνθρώπος τὴν δεκάτην αὐτοῦ, τὸ ἐπίπεμπτον αὐτοῦ προσθήσει πρὸς αὐτὸ καὶ ἔσται αὐτῷ.

Καὶ πᾶσα δεκάτη βοῶν καὶ προβάτων, καὶ πᾶν ὃ ἐν ἔλθῃ ἐν τῷ ἀριθμῷ ὑπὸ τὴν ράβδον τὸ δέκατον, ἔσται ἅγιον τῷ Κυρίῳ. Οὐκ ἐπισκέψεται ἀναμέσον κελῶν καὶ πονηρῶν, οὐκ ἀλλάξεις καλὸν πονηρῷ· ἐὰν δὲ ἀλλάσων ἀλλάξεις αὐτὸ καὶ τὸ ἀλλαγμὰ αὐτοῦ ἔσται ἅγιον, οὐ λυτρωθήσεται».

Λευτ. ΚΖ'. 20—24.

Πρὸ κειμένου δὲ περὶ τῆς ἀφιέρσεως τῶν ἀκινήτων, ὁ Νόμος διατάττει οὕτω: «Καὶ ἀνθρώπος, ὅς ἂν ἀγάσῃ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἅγιον τῷ Κυρίῳ, καὶ τιμῆσεται αὐτὴν ὁ ἱερεὺς ἀναμέσον καλῆς καὶ ἀναμέσον πονηρῆς· ὡς ἂν τιμῆσῃται αὐτὴν ὁ ἱερεὺς, οὕτως σταθήσεται. Ἐὰν δὲ ὁ ἀγιάσας αὐτὴν λυτρώσῃται τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, προσθήσει ἐπ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεμπτον τοῦ ἀργυρίου τῆς τιμῆς, καὶ ἔσται αὐτῷ. Ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ τῆς κατασχέσεως αὐτοῦ ἀγιάσῃ ἀνθρώπος τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔσται ἡ τιμὴ κατὰ τὸν σπόρον αὐτοῦ, κόρου κριθῶν πεντήκοντα διδραχμὰ ἀργυρίου . . . εἴκοσιν ἔθραυλ ἔσται τὴ διδραχμῶν . . . Λευτ. ΚΖ'. 14.

Ὁ Νόμος διακρίνει τὸ Ἀνάθημα τοῦ ἀφιερώματος οὕτως: «Πᾶν δὲ ἀνάθημα, ὃ ἐὰν ἀναθῇ ἀνθρώπος τῷ Κυρίῳ ἀπὸ πάντων ὅσα αὐτῷ ἐστί, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνου, καὶ ἀπὸ ἄγρου καὶ κτηνίας· αὐτοῦ, οὐκ ἀπιδώσεται, οὐδὲ λυτρώσεται· πᾶν ἀνάθημα ἅγιον ἁγίων ἔσται τῷ Κυρίῳ. . . Λευτ. ΚΖ'. 23.

Κατὰ τὸ Χαδίαι Σερῖρ, ὁ ἀνθρώπος διὰ τριῶν τινῶν δικαιώνει τὰς πράξεις αὐτοῦ: α'. ἐὰν ἐγκαταλίπῃ τέκνα ἀγαθὰ β'. ἐὰν ἐφεύρῃ ἐπιστήμην τινὰ ἢ τέχνην καὶ μαθητεύσῃ αὐτὴν πολλοῖς, εἴτε προφορικῶς, εἴτε γραπτῶς γ'. δὲ ἐὰν Ἀφιέρωσιν κτήματα ἀκίνητα πρὸς ὄφελος τῶν ἱερῶν καὶ φιλοφρονητικῶν κληδονημάτων.

Ταύτη ἡ σπουδαιότης τῶν Ἀφιερωμάτων, ὧν ὁ παράγων ἐγκρίεται ἐν τῇ θρησκευτικῇ παιδείᾳ τῆς μελλούσης ἀνταποδύσεως ὅθεν ἡ Ἀθία καὶ ἀθρησκεία πρὸς τοὺς λοιποὺς κακοῦς ἐπιπροστίθει καὶ τὴν ἐκμετάλλωσιν τοῦ ἐλαττορίου τῶν ἀφιερωμάτων, τῶν ὁ πολιτισμὸς ἤχθη εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ὥστε αἱ τε ἄθρησκει καὶ ἀθρησκί θεωρεῖται ὡς ἐχθροὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν Α'. ἐντολὴν τούτων.

Ἡ δὲ Β'. ἐντολὴ ἀπαγορεύει τὴν προσκύνησιν καὶ λατρείαν ἐτέρων Θεῶν πλὴν τοῦ Αἰωνίου Παύστου τῶν οὐρανῶν καὶ τῆς γῆς, τιμωροῦσα μὲν τὴν μεγίστην ταύτην ἀγνωμοσύνην καὶ ἀνταρσίαν μέχρι τῶν τέκνων τῆς τρίτης καὶ τετάρτης γενεῆς τῶν ἀμετανόητως ἐπιμενόντων αὐτῇ τῇ ἀπειθείᾳ, ἀνταμειβομένης δὲ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς μέχρι χειρῶν γενεῶν.

Ἰδού τις ἀλήθεια ἠθικὴ τε καὶ ψυχολογικὴ, φυσιολογικὴ τε καὶ παθολογικὴ, ἐπικυρωμένη καθ' ἐλάχιστην διὰ μυρίων πραγματικότητων.

Καὶ τίς ἡ αἰτία τῆς κληρονομικῆς μεταδόσεως τῶν ἠθικῶν τε καὶ ψυχολογικῶν, φυσιολογικῶν τε καὶ παθολογικῶν ιδιότητων ἀπὸ γενεῆς εἰς γενεάν; οὐχὶ ὁ ἄνω μνησθεὶς ὅρος τῆς Β'. ἐντολῆς;

Διὰ τοῦτο βλέπομεν καθ' ἐλάχιστην γεννωμένους ἀγαθῶς μὲν ἐξ ἀγαθῶν, κακοῦς δὲ ἐκ κακῶν, φρονίμους μὲν ἐξ φρονίμων, ἀφρονεῖς δὲ ἐξ ἀφρόνων, ὑγιεῖς μὲν ἐξ ὑγιῶν, ἀσθενεῖς δὲ καὶ ἐμπαθεῖς ἐξ ἀδυνάτων καὶ ἐμπαθῶν.

Ἐὰν δὲ ἀπαντῶμεν ἐνίοτε ἐξαιρέσεις, καὶ ταύτας ἐξηγοῦν τὰ ἀναγόμενα τῇ Β'. ἐντολῇ ἄρθρα τοῦ Νόμου, αἵτινα καὶ μεταφέρονται ὡς ἐξῆς:

«Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς με λέγων: «Ἰὲ ἀνθρώπου, τί ὑμῖν ἡ παραβολὴ αὕτη ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λέγοντες· οἱ πατέρες ἔφαγον

ἄμφακας, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίσαν; Ζῶ ἐγὼ, λέγει Κύριος, ἐὰν γένηται ἐπιλεγομένη ἢ παραβολὴ αὕτη ἐν τῷ Ἰσραὴλ. Ὅτι πᾶσαι αἱ ψυχαὶ ἐμαί εἰσιν, ὃν τρόπον ἡ ψυχὴ τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ υἱοῦ, ἐμαί εἰσιν· ἡ ψυχὴ ἢ ἀμαρτάνουσα, αὕτη ἀποθάνειται.

Ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὃς ἔσται δίκαιος, ὁ ποιῶν κρίμα καὶ δικαιοσύνην, . . . καὶ τοῖς προστάγμασι μου πεπόρευται, καὶ τὰ δικαιώματά μου πεφύλακται, τοῦ ποιῆσαι αὐτὰ· δίκαιος οὗτός ἐστι, ζωῆς ζήσεται, λέγει Κύριος. Καὶ ἐὰν γεννήσῃ υἱὸν λοιδόν, ἐκχέοντα αἷμα καὶ ποιῶντα ἁμαρτήματα . . . οὗτος ζωῆς οὐ ζήσεται, πᾶσας τὰς ἀνομίας ταύτας ἐποίησε, θανάτῳ θανατωθήσεται. . . Ἐὰν δὲ γεννήσῃ υἱὸν καὶ ἴδῃ πᾶσας τὰς ἁμαρτίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὡς ἐποίησε, καὶ φοβηθῆ, καὶ μὴ ποιήσῃ κατ' αὐτὰς, . . . καὶ ἄνθρωπον οὐ κατεδυνάστευσε, καὶ ἐνεχυρασμένον οὐκ ἐνεχύρασε, καὶ ἄρπαγμα οὐχ ἤρπαξε, τὸν ἄρτον αὐτοῦ τῷ πεινῶντι ἔδωκε, καὶ γυμνὸν περιέβαλε, καὶ ἀπὸ ἀδικίας ἀπέστρεψε τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τῶνον οὐδὲ πλεονασμὸν οὐκ ἔλαβε, δικαιοσύνην ἐποίησε, καὶ ἐν τοῖς προστάγμασι μου ἐπορεύθη· οὐ τελευτήσῃ ἐν ἀδικίᾳ πατρὸς αὐτοῦ, ζωῆς ζήσεται». Ἰεζεκιήλ ΙΙΙ'. 1—18.

Κατὰ τὰς ἀπαρχαίους ταύτας διατάξεις τοῦ Θεοῦ Νόμου, ὁ Μετανοῶν ἐκ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ Ἄγαθόν ἐλευθεροῦται ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τῶν γονέων αὐτοῦ, διὰ τοῦ λύτρου τῆς Μετανοίας καὶ τῶν καλῶν ἔργων· ὁ δὲ ἀμετανόητος ἁμαρτωλὸς ὑφίσταται πρὸς τῆ ἐαυτοῦ ποινῇ καὶ τὸ ἐπιβάλλον τῶν προπατορικῶν ἁμαρτιῶν μέχρι τῆς τετάρτης γενεᾶς κατὰ τὸ ρητὸν τῆς Β'. ἐντολῆς.

Προκειμένου δὲ περὶ ἀγαθῶν τέκνων ἐξ ἀγαθῶν γονέων, ταῦτα πρὸς ταῖς ἰδίαις αὐτῶν ἀμοιβαῖς ἀπολαμβάνουσι καὶ τὸ ἐπιβάλλον τῶν προπατορικῶν ἀμοιβῶν, μέχρι χιλιᾶδων γενεῶν, κατὰ τὴν ἀνθροπία τῆς Ἄγαθότητος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Δικαιοσύνην αὐτοῦ.

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΕΤΗ

|||||

(Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ τεύχους ΣΤ')

— Ὅχι, κύριε. Ἀπλῶς μόνον γνωρίζω, ὅτι ἔρχεται σχεδὸν καθ' ἐκάστην εἰς τὸν κῆπον καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν. Ἦκουσα ἐπίσης νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι χήρα, καθὼς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς μελαίνης αὐτῆς ἐνδυμασίας.

— Χήρα! Οὐδὲν ἐμποδίζει αὐτὴν ὅπως καταστή ἢ μᾶλλον θελακτικὴ τῶν γυναικῶν, εἶπεν ὁ Α. Βερτιέρ ἐξακολουθῶν νὰ καπνίζῃ τὸ σιγάρον του.

Ἀφῆκεν ἐν νόμισμα εἰς τὴν χεῖρα τῆς ἐννοκιστρίας τῶν καθεκλῶν, θείλων νὰ ἀνταμίσῃ, δῆθεν αὐτὴν διὰ τὰς πολυτίμους δι' αὐτὸν πληροφορίες, ὡς τῷ παρῆγε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ περιδιαβάσῃ.

« Μετὰ εἴκοσι λεπτά, διερχόμενος ἐκεῖθεν, ἠθέλησε νὰ ἐπανίδη τὴν νέαν, ἥτις ὅμως ἐγένετο ἄφαντος.

— Καλῶς λοιπὸν, θὰ ἐπανέλθω αὔριον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Τὴν ἐπιούσαν, πραγματικῶς, ὁ Α. Βερτιέρ, μετὰ τὸ γεῦμά του, ἔσπευσε πρὸς τὸν Κεραμεικὸν καὶ διηυθύνθη πρὸ τὸ ἀγκλμα τοῦ Μελεάγρου.

— Ἐδῶ εἶναι! εἶπε καὶ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του πάλλουσαν σφοδρῶς.

Καθόσον προσήγγιζεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν: τί πάσχω; Δὲν εἶμαι τρελλός; Δύω μόλις φορὰς εἶδον τὴν γυναικᾶ αὐτὴν, ἀγνωστὸν μοι καὶ ξένην παντελῶς καὶ ὅμως ἀκατασχέτως ὁ νοῦς μου πρὸς αὐτὴν φέρεται.

— Κύριε, τῷ λέγει ἡ ἰδιοκτήτρια τῶν καθεκλῶν, ἡ ὅποια ὠθυμένη ἐκ τῆς ἐλπίδος καὶ ἄλλης χρηματικῆς ἀμοιβῆς, ἠδυνήθη νὰ λάβῃ λεπτομερεστέρως πληροφορίας σχετικῶς πρὸς τὴν νέαν κυρίαν. Θέλετε νὰ σᾶς εἴπω τινὰ περὶ αὐτῆς;

— Ὁμίλει, ἀπεκρίνατο ὁ Α. Βερτιέρ.

— Λοιπὸν, μάθετε πλείτερον περὶ αὐτῆς. Ἡ κυρία αὕτη, μόλις τριακοντούτις, εἶναι ὁπωσὺν κάτοχος περιουσίας καὶ ἀνεξάρτητος. Ὀνομάζεται Κλαιλίς Πουραμῆ, καὶ εἶναι χήρα ἐνὸς συνταγματάρχου. Κατὰ τὸν τελευταῖον Μάιον, ἤμα τῆ εἰσόδῳ τῶν στρατευμάτων εἰς Βερσαλλίας, ὁ σύζυγός της ἐτυφεκίσθη ἐδῶ ἀκρῖβως, ἀπέθανεν τοῦ ἀγκλματος, καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ δυστυχήματός της ἐκεῖνου ἔρχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὸν τόπον αὐτὸν, ἔθθα διατρίβει ἐπὶ ἡμῶρων.

— Λάθετε πέντε φράγγα, ἀπεκρίθη ὁ φίλος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος.

§.

Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ ἀνάμικξις τοῦ δράματος μετὰ τοῦ ἐρωτικοῦ τούτου συμβεβηκότος.

Ἡ ὥραία αὕτη νέα ἦτο χήρα ἐνὸς συνταγματάρχου τῆς ἐπαναστάσεως, ἐξ ὧων τὰ κυβερνητικὰ στρατεύματα εἶχον θυσιάσει, ὑπέκοντα εἰς τοὺς νόμους. Τοῦτο ἦρκει διὰ τὸν Α. Βερτιέρ, ὁ ὅποιος οὐδὲν εἰς ἐπιλήσειο διὰ τὴν μαύρην ἐνδυμασίαν της, σημεῖον προφανές τῆς χηρείας αὐτῆς. Ἐν μόνον ἐτάρακτε τὰ κύκλα τῶν ἰδεῶν του, μήτοι ἡ νέα θέλουσα νὰ διαωνίσῃ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ συζύγου της, ἠρνεῖτο νὰ συνάψῃ δεύτερον γάμον.

— Εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι ἠγάπησε τὸν σύζυγόν της καὶ δὲν θὰ συναινέσῃ νὰ ἀγαπήσῃ ἄλλον, ἐμονολόγει θρηνολογῶν τρόπον τινά. Καὶ τότε, τί θὰ ἐγενόμην, ἐὰν κατώρθουν αὐτὴν νὰ με ἀνταγαπήσῃ;

— Καὶ ὅμως ἡ γράτα μάντις δὲν με ἀπέτρεψε νὰ νυμφευθῶ τὸ δεύτερον;

Ἐπέστρεφεν ἤδη κεκυφῶς καὶ διαλογιζόμενος νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὴν τοιαύτην μοίραν.

Ἐξηκολούθει λοιπὸν νὰ φοιτᾷ εἰς τὸν κῆπον, ἔθθα ἔβλεπε καθ' ἐκάστην τὴν χήραν Κλαιλίαν Πουραμῆ, ἣν ἐπὶ μᾶλλον ἠγάπα.

Ἡμέραν τινά, μὴ δυνάμενος νὰ συγκατήσῃ πλέον ἑαυτὸν, ἐπαρουσιάσθη πρὸς αὐτὴν, τῆ μεσιτείας τῆς ἰδιοκτητρίδος τῶν καθεκλῶν, καὶ δι-

σμός νατ' ἀρχὴν φιλικῆς, συνήφθη μετὰξὺ αὐτῶν. Ὁ Α. Βερτιέρ ὠμολόγει ἕκτοτε ὅτι οὐδὲν ἔθλιβετο. Ἐν ἔτος παρήλθε καὶ ἡ ὑπόθεσις ἔσχε τὰς συνεπειὰς της. Ὁ φίλος ἐνυμφεύθη τὴν ὥραϊαν χήραν, ἡ ὅποια ἐφρόντισε πρότερον νὰ λάβῃ πιστοποιητικὸν τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της.

— Καὶ ἡ προφητεία τῆς μάντιδος; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἐξερχόμενος τῆς γαμηλίου τελετῆς. Ἄ! ὥραία ἀστεϊότης, μὴ τὴν ἀλήθειαν. Πρέπει νὰ μερῶν τις περὶ παρομοίων μωρολογιῶν;

Καὶ ὅμως, πρέπει, νὰ τὸ εἴπωμεν ὅτι ποτὲ δὲν ἐγένετο σύνδεσμος εὐδαιμονέστερος τοῦ συνδέσμου τῆς Κλαιλίας μετὰ τοῦ Α. Βερτιέρ.

Κατὰ τὸ 1877 ἐγεννήθη αὐτοῖς θυγάτηρ καὶ ἡ νεαρὰ μήτηρ ποσὸς δὲν ἐσκέπτετο περὶ τοῦ γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ συνταγματάρχου.

Τρία ἔτη παρήλθον. Ἦλθε τὸ 1880 καὶ κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1880, ἡ ἀμνηστία.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, πρῶϊαν τινά, ἡ Κλαιλίς ἦτο μόνη, ἐνασχολουμένη εἰς τὴν διευθέτησιν τετραδίων μουσικῆς. Ἡ θαλαμηπέλος αὐτῆς εἰσέρχεται καὶ τῆ λέγει ὅτι ἄνθρωπος κκκοενδοδυμένος ἐζήτει νὰ τῆ ὀμιλήσῃ.

— Εἰσάξατέ τον, λέγει ἡ Κλαιλίς μηχανικῶς.

Ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἦτο ἄλλος, ἢ ὁ Ἀδόλφος Πουμερῆ, ὁ πρῶην σύζυγός της.

Ἐναντίον τῶν ὧων εἶχον διαδοθῆ, ὁ συνταγματάρχης δὲν ἐτυφεκίσθη· ἀλλὰ ἀφοῦ δραπέτεύσας μετημφείσθη καὶ ἠλλαξεν ὄνομα, μετέβη μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις, εἰς τὴν Νέαν Καληδονίαν, ἐπωφεληθεὶς δὲ τῆς χορηγείας ἀμνηστίας, ἐπανήρχετο διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου Ναραβίνου μετὰ τῶν λοιπῶν συναιχημαλῶτων.

Ἦως λοιπὸν τὸν ἐνόμιζον θενωτὰ ἐπὶ δεκά ὀλόκληρα ἔτη; Πῶς ὑπάλληλος τοῦ κράτους εἶχεν ἐκδώσει πρὸς τὴν σύζυγόν του πιστοποιητικὸν τοῦ θανάτου αὐτοῦ;

Ἐνώπιον τῆς σκληρῆς πραγματικότητος, ἡ Κλαιλίς δὲν ἐπέμενεν εἰς τὴν διευκρίνισιν τῆς διπλῆς ταύτης συγχύσεως.

Ὁ ὡς νεκρὸς νεμιζόμενος ἦτο ὁ σύζυγός της ὁ ὄμιμος σύζυγός της. Ὁ Πενυρεμὴ ἐπανεῦρε τὴν σύζυγόν του, καὶ αὐτὴν ἤθελε.

Ἡ δυστυχὴς Κλαιλία μὴ δικαιοσύνη νὰ διαφιλονεικῆσθαι τὸ δικαίωμα τοῦτο τῷ πρόφῳν σύζυγῳ της, αὐτὴ δυναμένη νὰ μὴ συνακολουθῆσθαι αὐτῷ, ἀφῆκε τῷ Α. Βερτιέρ τὴν μικρὰν αὐτοῦ θυγατέρα καὶ ἐπιστολὴν, ἐπεξηγεῖσθαι ἐν λεπτομερείᾳ τὸ συμβῆναι. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ, τῷ ἔλεγεν, ὅτι πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός της καὶ διὰ νὰ ἀποφύγη ἀγωγὴν κατ' αὐτῆς ἐπὶ διαγάμῳ, ἀνεχώρει λάθρα, μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μὴ τὸν ἐπανιδῆ πλέον.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Α. Βερτιέρ ἐξήλθεν εἰς ἄγραν πετηνῶν εἰς τὰ πέριξ τῶν Παρισιῶν.

Ἐπανελθὼν εἰκάδε τὸ ἑσπέρας, εὔρε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἀνέγνωσεν ἀπαξ, δὶς, τρίς καὶ ἐν στιγμῇ τῆς ἀπελπισίας του, διέρρηξε τὸ κρανίον του διὰ βελῆς πολυκράτου.

Τὸ σκληρὸν τοῦτο δράμα δὲν ἔλιξεν μέχρις ἰδῶ!

Πραγματικῶς, τί θὰ ἀπογίῃ τὸ δυστυχὲς παιδίον, ἄνευ πατρὸς καὶ μητρὸς, νόθον μὲν πλὴν νόμιμον τέκνον, ὑπὲρ τοῦ ὅποιου ὁ πατὴρ δὲν ἐπρονόησε;

Τί θὰ ἀπογίῃ ἡ Κλαιλία, ὅταν μάθῃ τὸ νέον πένθος, ὅπερ ἔρχεται νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν βίον της;

Τί θὰ ἀπογίῃ τέλος, ὁ κατ' ἀδικίαν τῆς Νίας Καλιθονίας, ὁ ἀληθὴς σύζυγός ἐνώπιον τῶν δικτύων καὶ τοῦ τιμῆτος συμβάντος, χάριν τοῦ ὅποιου τὸ χυθὲν αἶμα καθιστᾷ αὐτὸν ὑπεύθυνον;

Ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐκείνους, εἰ ὑπεῖται ἔχουσι τὴν διδασκαλιάν τοῦ πιστεύειν εἰς περυσίας μάντιδων προφητείας, δὲν θὰ εἴπωσιν, ἐμιλεῦντες περὶ τοῦ Α. Βερτιέρ.

— Πῶς, μὴ ὡς ἡ μάντις δὲν τῷ προείπεν, ἔτι δὲν ὤφειλε νὰ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΚΑΛΕΜΗΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΝΕΑΣ ΑΣΘΕΝΟΥΣ

(Ἴδε τεύχος Ε'.)

Τῇ 15 τοῦ αὐτοῦ.

Σήμερον, ὅτε ἐβόλα εἰς Ὑπερέμερον φέρουσα καὶ τὸ βιβλίον μου, ἦτο λίαν ἀργά, καθότι κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς πρωίας ἐνισχολούμην νὰ γράφω ἐπιστολὰς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἄπαντα τὰ θρανία ἦσαν πεπληρωμένα, ἐκτὸς ἐνός, εἰς ὃ νέος τις ὄχρὸς καὶ λυπημένος ἐκλήθητο, καὶ ὅστις καθημεριῶς ἤρχετο, ὑπεσπιριζόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπέρτου του, εἶα καθίστη εἰς θέσιν μᾶλλον εἰς τὸν ἥλιον ἐκθεταμένον. Αἱ κυρίαι συνδικλεγόμεναι ὑπὸ τῶν δειδρῶν συνεσφίγγθησαν ἐλίγον, εἶα μὲ παρεξῶσι θέσιν, ἀπασῶν δὲ τὰ πρόσωπα ἦσαν ψυχρὰ καὶ τὰ βλέμματα ἀδιάφορα. Μὴ προσέχουσα δὲ εἰς ταῦτα πάντα ἐκάθισα ἐπὶ τοῦ θρανίου παρὰ τῷ νέῳ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ἐμεταλόγει διάστημα ἰσχυρὸν δι' ἐθῆκα κρημίσσης, καὶ ἠρξάμην τῆς ἀναγνώσεως μου. Ὁ δὲ γείτων μου, σχεδὸν ἀκίνητος, ἐφαίνετο καταβεβλημένος καὶ ἐνίοτε βαθεῖς ἀναστεναγμὸν ἐξήρχοντο τοῦ στόθους του. Ἰφαίνετο, ὅτι ἦτο πλούσιος ὡς ἐκ τοῦ πολυτελοῦς ἐκτισμοῦ του καὶ τοῦ δικτυλιδίου, ὅπερ ἔφερον εἰς τὸν δίκτυλόν του, ἀλλ' ὅμως τὰ χαρακτηριστικὰ του ἀπεδείκνυσαν, ὅτι κατείχετο ὑπὸ περιεχωρητικῆς φήσεως. ἠθέλησα ἐπὶ στιγμὴν νὰ τὸν διασκεδάσω διαβιβάζουσα αὐτῷ τὰς ἐντυπώσεις μου τὰς ὑπὸ τῆς ἀναγνώσεως παραγεμένας, ἀλλὰ, ἐπειδὴ μὴ ἐφάνη τὸ ταῦτον ἀπρεπὲς ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ἀπεσύρθη τὸ σκεπὸν μου μεμφομένη τὸς κοινωνικοῦς τύτους Θεοῦ, εἴτινες παρακάλυψαι ταις τοῦ τῶν τὰ καλλίτερα ἡμῶν ἐνστικτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἠθέλησε νὰ σμειώσῃ τι ἐπὶ τοῦ σμειωματικίου του, καὶ τὸ μελιθεδοκόνδιλον αὐτοῦ ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐφαίνετο ἀδυνάτων, εἶα τὸ λάβῃ, τὸ ἔλαβον ἐγὼ καὶ τὸ ἐπέφερα εἰς αὐτὸν, ὅστις μὲ ἠύχαριστησεν ἐκπεπληγμένος. Ἡ τριακῆ δὲ πρᾶξις μου ἐπρο-

ξένησε τὸν ψιθυρισμὸν τῶν κυριῶν, αἵτινες θὰ εὔρον τὰ τῆς λίαν ἀνέμεστοι ἴσω; ἔπραξα κατὰ ὀλίγον ἀργαίως, ἀλλὰ τί μὲ ἐνδιχφέρει; Δὲν εἶμαι, οὔτε θείω νὰ ἔμαι ἄλλο τι.

Ὅτι ἀνηγήθη, εἶα ἀναχωρήσω ἐκ τοῦ κήπου, μὲ ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς, ἐλισμόνησα δὲ πέρυτι τὸς μαρκαμοῦς τῶν ὠρῶν κυριῶν, καθότι μεταβῆκα εἰς δὲν ἀνελογιζόμενον αὐτοῦ, ἀλλ' ἔρχον μὲ μὲγάλην ὄρεξιν. Ἐλαβὼν δὲ καὶ ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ γέροντος ἱατροῦ μου. Ζητούμενος νὰ μάθῃ πᾶν ὅτι πρᾶττω καὶ πῶς εὐρίσκω τὸ κλίμα. Πρὸς ἐπέμπεσε δὲ νὰ μὲ δώσῃ καὶ συμβουλὰς καὶ ἐλπίδας τινάς. «Μὴ λησθῆναι, μὲ γράφει, ἀγαπητὴ Μαρία, ὅτι ἡ φύσις ἐνίοτε ποιεῖ θάυματα, ἅτινα ἀνατρέπουσι πᾶν ὅτι ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ πείρα μᾶς μανθάνουσιν».

— Ἀλλὰ τὸ γνωρίζω καλῶς, δὲν θείω ἄλλην παρηγορίαν εἰμὴ τὴν ἀλήθειαν δι' ὀλίγον κάρην ἔτι, ὅστις μᾶς ὑπελείπεται: ἔτι εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡμέρας τινὰς βραδύτερον.

Τὴν πρωίαν ταύτην ἄνεμος ψυχρὸς ἐπένε σφοδρότατα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐμείνα ἐν τῷ δωματίῳ μου ἐπιδικθόνουσα τὰ ἐνδύματά μου, ἅτινα εἶχον μὲγάλην ἀνέχθη. Ἡ ἰδὸς τοῦ Πενεβέου ἦτο πεπληρωμένη τρυγητῶν δίφρων καὶ ζῶων. Ἐκτὸν δὲ βήματα μακρὰν τῆς πόλεως, μὲ εἶπεν ἡ ξενιδίωτός μου, ὑπάρχει, ἐπιμεμενωμένον μέρος, εἶνα δύναται τις νὰ εὔρη γάλα πρόσφατον καὶ ἐπειδὴ δὲ ἠθροκόμην ἐκυτὴν ἰσχυρὴν νὰ βαδίσω εἰσέλθον εἰς τὸν κήπον τοῦ μέρους τούτου. Εὐθὺς δὲ, ὡς ἐζήτησαν θέσιν εἰς μέρος τι μονῆρας, ὁ ἀσθενὴς νέος, ὅστις ἐκλήθη εἰς τὴν σκιὰν ὑπερφάνου χρυσομηλέας, ἀνυψώθη, καὶ πλησιάζων με, προσέφερον ἰμοὶ ἔδραν ἐπὶ τῆς τραπέζης του. Πρώτην ἤδη φορὰν ἔκρουσα τὴν φωνὴν του, ἥς ὁ ἦχος ἰσχυρὸς καὶ μελαγχολικὸς μὲ κατέβηλεν. Ἐδέχθη, εὐχαριστοῦσα, οὐ μόνον τὴν ἔδραν, ἀλλ' ἔτι καὶ κυλίον πληρὴς γάλακτος, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἔφερον δι' αὐτόν.

Συνδιελέχθημεν ἐπ' ἀρετὴν ὠρον συνεχῶς διακοπτόμενοι ὑπὸ μὲγάλων παύσεων κατὰ τὰς

ὕπαικας κατέπιπεν καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας του Ὁμιλήσκων δὲ περὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς; τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀθλῶν αὐτῶν περιπάτων εἰς τὸν κήπον τοῦ χειμῶνος. Εἶπον εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ ταῦτον μὲ ἐνθυμίζει τὰ μικρὰ κυτῖα, εἰς ἃ ὁ ἀδελφός μου ὁ Ἐρνέστος ἀνίτρεφε τὰς κίμπας του τρέφων αὐτάς μέχρι τῆς μεταμορφώσεως των.

— Ἡ παραβίασίς σας εἶναι λίαν κολακευτικὴ, μὲ ἀπεκρίθη μετὰ θλιβεροῦ μειδιήματος. Πιστεύετε, ὅτι τινὲς ἀτυχεῖς σύντροφοί μας ἀπεκαθίστανται ζωοῦ καὶ χαρωπαὶ χρυσαλίδες; Ἀλλὰ τοῦτο μεθ' ὡς οὐχὶ ἐν αὐτῇ τῇ γῇ.

Ἴνα δὲ τὸν ἀπεσύρω ἐκ τῶν θλιβερῶν τούτων σκέψων ἠρξάμην νὰ τὸν διαγράφω τὰ ἔθιμα τῆς μικρῆς μου πατρὸς, εἶνα τὰ ἦθῃ περιωρισμένον καταπέσει τὴν ἀνθρωπίν, εἶτα δὲ εἶπον αὐτῷ, ὅτι ἠθροκόμην ἐκυτὴν παρηγορημένην καὶ ἐλευθέρην, ἀφ' ὅτου ἐγνωρίζω, ὅτι εἶμαι ἀθεράπευτος καὶ ὅτι μὴ ἐφαίνετο ὅτι εἶμαι καταδικασμένη καὶ ἐρχονται νὰ μὲ ἀπελευθερώσωσιν ἐκ τῶν δεσμῶν του. Μὲ ἔκρουεν ἐνδιαφερόντως ἀλλὰ ἐφαίνετο καὶ ὀλίγον ἀπιστῶν. Ὅτε ἐσὶ ὡς πῆσα...

Τῇ ἐπαύριον.

Χθὲς ἀποτόμως πῶς δέκα ἡμέρας τινὰ, ἐπειδὴ ἀναγέσσης τῆς θύρας, εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ μου ἡ ἀνιλεὴς προστάτρια σεβρὰ καὶ ἀπότμος. ὅπερ εὐθὺς καλὸν μὲ ἀνήγγελλε. Πάρρυτα δὲ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἔδρας καὶ ἄνευ προαιμίου ἠρξάτο τοῦ λόγου της, ἐλέγχοντος τὴν ἀχαριστίαν μου, τὴν ἀπερισκεφίαν μου, τὴν ἀσυγχώρητον διαγωγὴν μου πρὸ τῆς κοινωνίας τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς ἀσυνέτους ἐκδυλεύσεως μεθ' ἐνός ἀνθρώπου, ὃν δὲν ἐγνωρίζε τις οὔτε τὰ ἦθῃ, οὔτε τὴν προηγουμένην διαγωγὴν καὶ ὅστις εἶχεν ἦθῃ τὸν εἶνα πόδα εἰς τὸν λάκκον ἠδύνατα νὰ περιπλέξῃ εἰς κίνδυνον τὸ μέλλον μίξας νέας.

(Ἀκολουθεῖ)

Η 19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ ΑΝΑΡΡΗΣΕΩΣ

ΤΗΣ Α. Α. ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΑΙΟΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

ΑΠΔΟΥΑ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ ΤΟΥ Β' (*)

Ἐκ τοῦ ὕψους τ' Ἐλικῶνος, θύγατερ τῆς Μημοσύνης,
 θεὰ ἄδουσα εἰς ὄρη μετ' ἀπλέτου εὐφροσύνης,
 ὦ! εὐδόκησον νὰ ἔλθῃς πρὸς με μετὴν καλλιότην σου
 Κ' ἐμπνευσόν μ', ὦ Καλλιόπη, τὴν ἀρμονικὴν τροπὴν σου,
 Ὅπως δηνηθῶ νὰ ψάλλω σεπτὰς πράξεις ἡγεμόνος,
 Ἐξ ὧν λάμπει καὶ χρυσίζει ὁ περικλειῆς Του θρόνος.

Ναί! ἀνῆλθε, ὦ Σουλτάνε, τὸν περιδοξόν Σου θρόνον
 Λαμπρυνθέντα ὑπὸ τῶν ἐπιδοξῶν Σου προγόνων,

Σημ. Α. Ε.—Τὸ ἀνωτέρω συνετέθη κατὰ παράκλησιν τῆς Διευθύνσεως τοῦ περιοδικοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Γ. Καπέλλου.

Κ' οἱ πολῦττοι τοῦ λίθοι εὐθὺς ἔχασαν τὰς λά μύεις
 Ποραχρήμ' ἀμαυρωθέντες ἀπὸ τὰς μεγάλας πράξεις,
 Ἄς ἐπέπνευσε τὸ μένος τῆς μεγάλης Σου καρδίας
 Πρόθυμος ταχθεὶς προστάτης τῆς περὶας καὶ παιδείας.
 Ἄν καὶ ἦσο εἰς τὸ ὕψος τῆς Σῆς δόξης, κατεδέχθη
 Ἐκεῖ ὄπου ἡ πτωχεὶα ἐμφωλευεῖ, νὰ κατέλθῃς.
 Πῶς ἐμαθεὶς πῶς πάσχει στρατιώτου Σου ἡ χίρα
 Καὶ δὲν ἔσπευσας ἐκτείνων ἀρωγὸν πρὸς ταύτην χεῖρα;
 Ὁ λιμώτων ἄνευ σίτου πότε ἤκουσες πῶς μένει
 Καὶ δὲν ἤλγησαν ἐκ βάθους τῆς καρδίας Σου τὰ μένη;
 Καθ' ἡμῶν πότε ἐπῆλθε φροβερὰ θεομηρία
 Καὶ χρυσοῦ πλήρης ἡ χεὶρ Σου δὲν ὠρέχθη ἡ ἄγρια;
 Πότε δὲ καὶ τὰ τεμένη τοῦ νοσοῦ καὶ τὰ σχολεῖα
 Δὲν ἐπλήρωσας μὲ τόσα ἀγαθὰ καὶ μεγαλεῖα;
 ὦ! Σουλτάνε, Σ' εὐλογοῦσι, Σὲ τιμῶσι, Σὲ δοξάζουν
 Πάντες οἱ ὑπήκοοι Σου, κ' ἐκ καρδίας μέσης κράζουν
 Ὅ Σουλτάνος ἡμῶν εἶναι πατὴρ ἅμα καὶ προστάτης
 Ἀρετῆς πεπραιοκισμένος καὶ σοφίας ὑπερτάτης.
 Καὶ τὴν σήμερον ὁπότε εἰς τὴν μνήμην τῶν λαῶν Σου
 Ἐπανέρχεται καὶ πάλιν ἡ ἴς τὸν θρόνον ἀνοδός Σου
 Ναί! καὶ σήμερον ὁπότε εἰς τὰ τέσσαρι σημεῖα
 Τῶν χωρῶν Σου βασιλεύει ἡ χαρὰ κ' ἡ εὐθυμία
 Ἐνὶ στόματι οἱ πάντες ἐκφωνοῦμεν «Τῷ Σουλτάνῳ
 »Θάβρος δύναμις καὶ δοξα νὰ δοθῇ ἀπὸ τὰ ἄνω.»

Ναί! ὦ Πάτερ τῶν πατέρων, Βασιλεῦ τῶν βασιλέων
 Ὁ Σουλτάνος ἡμῶν ἔστω εὐτυχῆς τε καὶ μακροχρῶν
 Καὶ εὐδόκησον τὸν θρόνον ἐν εὐκλείᾳ νὰ κατέχη
 Καὶ ἡμῶν δικαιοσύνην αἰωνίως νὰ παρέχη.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

(186 τεύχος ΣΓον)

Πελιδνή, μετὰ δυσχερεσιῶν ἐν τοῖς χεῖλεσι
δυσανασχετοῦσα νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅσα εἶχεν ἀ-
ναγκνῶνας, ἡ Καρολίνα ἐπανήρξατο τῆς ἀναγκνῶ-
σεως τῆς ἐπιστολῆς. . .

— Ἀδύνηκτον εἶπεν.

Εἰσήγαγε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν στυθόδεσμὸν
τῆς, ἔδραμε τὸ δεύτερον πρὸς τὴν θύραν τῆς
εἰσόδου καὶ ἀνιῶσα αὐτὴν, κύψασα δὲ ἐπὶ τῆς
γωνίας ἤραόσθη πάλιν.

— Οὐδὲν εἶπεν. . . Ἔχω καιρὸν. . . δέεν νὰ
ἔχω τὴν καρδίαν καὶ χαρὰν. . . Ἄ! οὐγί! ἐκ τοῦ
ἔργου τούτου δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τραπῶ ἐγώ. . .

Εἰσηλθὼν αὐτὴ κατεσπυρισμένη καὶ ἠρεύνησε
τὰ ἐπιπλα, εὐρὶ δ' ἄμεισος σχεδὸν βαρὺ τι χαρ-
τοφυλάκιον, κινουρῆδες καὶ φέρων τὰ ἀρχικὰ
γράμματα E. Z. G., ἤνοιξεν αὐτὸ καὶ κατέπεσε
δεσμὸς χρωμολόγων, ἀνιῶν τὸ ὄνομα τοῦ ἐ-
ραστοῦ τῆς καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς μετακι-
θάσεως γενομένης πρὸ πέντε ἡμερῶν.

Ἐθόκηεν αὐτῆς τὰς ἀξίους ἐν τῷ χαρτοφυλα-
κίῳ, καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὸ κιβώτιον.

Ἐπὶ ὀλίκληρον λεπτόν ἡ Καρολίνα ἔμεινεν
ἐρθία ἐρειδόμενη ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς καπνο-
δόχου, κίθιδρος τὸ μέτωπον, ἀσημένιουσα, τὸ
βλέμμα ἔχουσα ἐμπλεῖον παρὰδόξου φλογός, ἐκ-
ζητιούσα τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅτι εἶχεν ἀκούσει καὶ
εἰς ὅτι εἶχεν ἰδεῖ.

Εἶτα ἀπομάχασα τὸν ἐκ τῶν ριζῶν τῶν τρα-
χῶν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἀπορρέοντα ἰδρώτα,
διηρθύθη πρὸς τὸ ἀρμάριον, λέγουσα χαμηλῆ
τῆ φωνῇ.

— Δέεν νὰ μάθω σήμερον τί ὑπάρχει ἐν τῷ
κιβωτίῳ τούτῳ ὅπερ κρύπτεις πάντοτε.

Ἦνοιγε δὲ τὸ ἀρμάριον, ὅτε εἰσηλθὼν ὁ Ἐρ-
ρίκος.

— Τί πράττεις λοιπὸν, Καρὼ μου;

— Ἐξήτουν παροψίδας, ἀπήντησεν ἀνασχιρ-
τήσασα.

Εἶτα ἰδὼν τὴν πελιδνὴν χωρότητα αὐτῆς ἡ-
ρώτησεν:

— Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπὸν!

— Εἶχον κατὰληθῆ ὑπὸ φόβου, μόνη ἐν-
ταῦθα. . . εἶχον ἀνακνησθῆ τοῦ θέλωτος; τῆς
πρωίας ταύτης. . . Μιῆρκνίκατ' ὅτι τὸ φάντα-
σμα ἐκεῖνο ἤρχετο νὰ μὲ διώξῃ ἐντεῦθεν. . .

— Ἔ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὅστις δὲν ἀπέκρυψε
τὴν φοβίαν ἧτις διέτρεξε τὸ σῶμα αὐτοῦ.
Ἰδὼν δὲ ἰδέας! Θεῖς ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ ὑπ'
αὐτοῦ κρυφθέντα, εἶπε:

— Τότε Καρὼ, κίθισον θύλωμεν διαπνήσαι
μετὰ φοβιδιότητος ὅπως διακαυδίσωμεν τὰς
μελαίνους ἰδέας σου. . .

Ἐλθὲ ἐνταῦθα, πλησίον μου, ἡγήρκασα ὠ-
ρκειότατον εἶνον ὅστις θλ παραζάλισῃ τὸν μι-
κρὸν ἐγκέφαλόν σου ἐλθὲ καὶ ἀρχίσωμεν νὰ πί-
νωμεν.

— Μάλιστα.

Περλυπος, ἡ Καρολίνα προὔτεινεν ἔδραν τινα.

— Ἰδὼν, ἀνόητη, παρατήρητον ὑπὸ οὐρανὸν
σπυρκα θύλας; κατὰ τῆς, ἐπικίλθε δὲ ὁ Ἐρρίκος,
ὅστις εἶχεν ἐκσφοκρῆσαι φιλήν τινα καὶ εἰς
μάτην ἐζήτει τοῦ νὰ ἐκκανώσῃ αὐτὴν ἐλησμο-
νήσας τὰ ποτήρια.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ νεῦνος, παρομένη νὰ
μειδιῶσῃ.

Ἐθρον ἐν ποτήριον, ἔθικεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης· ἐζήτησεν ἕτερον. Ὁ δὲ Ἐρρίκος, ὅστις
κατέβαλλεν ἀπάσας τὰς προσπάθειας του ὅπως
αὐτὴ θεωρήσει ὡς σοβρὴν τὴν ἐπιπλεστον
φαιδότητά αὐτοῦ, ἐφώνει πρὸς αὐτήν:

— Ἄλλ' ἐλθὲ λοιπὸν, Καρὼ λώ. . .

ς' τὸ ποτήρι ὑποὺ χήνω

Πίνε ἐσὺ κ' ἐγὼ νὰ πίνω.

Ἐλθὲ ταχέως, καὶ θλ θέτω τὰ χεῖλη μου
ὅπου θλ τεθῶσι καὶ τλ σλ. Καὶ ἤρξατο πάλιν
νὰ ἄθῃ ὑψῶν τὸ ποτήριον πληρὲς ὅπως προσφέ-
ρῃ αὐτὸ πρὸς αὐτήν:

Ὁς τὸν πάτο τὸ ποτήρι,

Οὔτε στάλα νὰ μὴ μείνη

Νὰ μᾶς πιάσ' ἡ δύναμις του,

Ὁς νὰ πείσωμε ἴς τὴν κλίνη.

ANNA Η ΜΑΓΙΣΣΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΝΟΡΜΑΝΔΙΚΟΝ

(186 τεύχος ΣΤ'. σελ 137)

Ἐπὶ ἔτη παρῆλθον ἀφ' ἧς ἐποχῆς
ἐλαβον χώραν τ' ἀνωτέρω καὶ τὰ πάντα
κατὰ τὸ δῶστημα τοῦτο ἐλαβον ἀλλήνη
τροπήν. Ὁ γεαρὸς Θωμῆς ἀπακατέ-
στη εἰκοσαεξαετής· νέος σοβαρωτάτου
χαρακτήρος, ἀφ' ἧς δ' ἡμέρας διε-
ξήχθη ἡ δραματικὴ ἐκείνη σκηρῆ
εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ἐπανίδῃ
πλέον τῆν Ἄνναν, διὸ καὶ δὲν μετέ-
βαινε πλέον εἰς τὴν νῆσον, ἀν καὶ πολ-
λάκις ἡ ἀγαπητὴ μου Σεραφίνη τὸν
προέτρπε νὰ μεταβῶσι χάριν περιπά-
του εἰς τὸ θελκτικὸν δάσος τῆς μοιήρους
νῆσου, οὐδὲν προβλέπουσα ἐξ ὅσων ἐ-
μελλον νὰ συμβῶσιν ἐν τῇ μαγικῇ ἐκεῖ-
νη νῆσῳ μεταξὺ τοῦ ἐραστοῦ τῆς
καὶ τῆς Ἄννης. Τοῦτο ὅμως δὲν διήρκε-
σεν ἐπὶ πολὺ καθ' ὅτι ἡμέραν τινα ὁ νέος
Θωμῆς διετάχθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς του
νὰ μεταβῇ εἰς τὴν νῆσον πρὸς εἰσπραξί-
ν τοῦ καθυστερουμένου ἐνοικίου ὑπὸ τῆς
μητρὸς τῆς Ἄννης· ἡ ἐκτέλεσις τῆς δια-
ταγῆς διὰ τὸν Θωμῆαν ἦτο σπονδαία
καὶ ἐναντία τῶν προθέσεων του, διὸ
καὶ ἀρχὰς ἀπεποιήθη νὰ τὴν ἐκτελέ-
σῃ προφασίζόμενος διαφόρως σπονδαίας
ἐργασίας· πλὴν μίτην ἀπέβησαν, διότι
δὲν ἴσχυσαν νὰ πείσων τὸν πατέρα του
ἐπιμένοντα εἰς τὴν διαταγὴν του.

Ὅθεν ὁ ἀτυχὴς Θωμῆς ἠναγκάσθη
νὰ μεταβῇ παρὰ τὴν θέλησιν του πρὸς
συνάντησιν τῆς Ἄννης, ἣν δὲν εἶδεν ἐ-
πι ἐξ περὶ του ἔτη. Ὅτε ὁ Θωμῆς διήλθε
τὴν γέφυραν καὶ ἐφθασε πρὸ τοῦ οἰκί-
σκου οὐδὲν ἕτερον εἶδεν ἐκτὸς τῆς Ἄννης,
ἧτις δὲν ὠμοίαζε πλέον πρὸς τὴν Ἄνναν
ἣν προηγουμένως περιεγράψαμεν, ἥδη
ἀποκατέστη γέα προστάτις ἐπιμελῶς καὶ
κοιφῶς ἐνδεδυμένη χαριεσσα καὶ εὐπρο-
σήγορος πρὸς πάντα πλησιάζοντα αὐ-

— Τέλος εἶπεν ὁ Καρολίνα, ἰδὼν ἐντὸς
αὐτοῦ ὑπάρχει ὑδωρ.

Ἐκράτει δὲ εἰς τὴν χεῖρα ἐν ποτήριον κατὰ
τὸ ἦμισον πληρὲς λευκορραίου ὑδατος· εἶχε δ'
εὐρεῖ αὐτὸ ἐπὶ τραπέζης τῆς νυκτὸς καὶ ἐκόμισε.

Ἰδὼν αὐτὴν ὁ Ἐρρίκος ἠγέρθη, δι' ἐνὸς ἄλ-
ματος ἤρπασεν αὐτὸ καὶ τὸ ἐρρίψεν ἐντὸς τῆς
θερμάστρας. Ἡ Καρολίνα ἠπόρησεν μείνωσα ἐν
ἀγωνίᾳ. Ἐν ὅσῳ ὁ Ἐρρίκος ἐξηγῶν τὴν πράξιν
του εἶλεγε τὰ ἑξῆς:

— Εἶσαι αἰχίστρια. . . ἀπὸ δέικτ' ἡδὲ λε-
πτῶν σοὶ λέγω νὰ ἔλθῃς· δύνασαι κάλλιστα νὰ
πίης ἐκ τοῦ ποτηρίου μου. . . τοῦτο δὲν σοὶ ἀρέ-
σκει; Μὲ προσβάλλεις ἀποπεισμένη. . . Ὅπό-
σον παρὰξένος γυνὴ εἶσαι;

— Ἀλλὰ, φιλε μου, οὐδὲν σοὶ ἐπράξα, οὐ-
δὲν εἶπον. . . εἶναι δυνατὸν νὰ περιέλθῃ τις εἰς
παρομοίαν κατὰστασιν δι' οὕτωσι μικρὸν πράγ-
μα. . .

Ὁ Ἐρρίκος ἠγνῶει τί νὰ εἶπῃ, ἐσκέθη δὲ
φρονιμώτερον, ἐξήτησάτο συγγνώμην.

— Σύγγνωθι, Καρὼ μου εἰμι ἀγροῦκος καὶ
ἀνόητος· ἐνόμισα ὅτι ἀπεισοῦσα νὰ πῆς ἐκ
τοῦ ποτηρίου μου. . . ἰδοὺ πτε. . .

Εἶχεν ἐλκύσει αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν, τῇ ἔδιδε
τὸ ποτήριον, εἰς ὃ αὐτὴ ἐβύθισε τὰ χεῖλη τῆς,
καὶ ἐπειδὴ ὁ μέγας μέλας ἔμφαλμος τῆς Κα-
ρολίνας ἐρριπτεν ὑπόπτως τὸ βλέμμα ἐξηκολού-
θησε μετ' ἀμηχανίας.

Εἰς τινὰς χώρας ὑπάρχει συνήθεια νὰ πίνωσι
διὰ τοῦ ποτηρίου τοῦ ξενίζοντος αὐτοῦ, καὶ ὁ
ἀποπεισόμενος νὰ πράξῃ τοῦτο προσβάλλει οὐ-
τὸν θανασίμως. . .

— Μάλιστα! Καὶ τὸ βλέμμα τῆς νεύκιδος
ἔμεινε πάντοτε προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ βλεμματός
τοῦ νεανίου.

— Ἐν Γερμανίᾳ, Βελγίῳ καὶ ἐν ταῖς Φλάν-
δρσις ἰδίως. . .

— Μάλιστα. . . ἰνώσκω τοῦτο, ἡ δὲ συν-
ήθεια αὕτη σημαίνει: ἐπιον, δύνασαι νὰ πῆς. . .
τὸ ποτήριον μου δὲν εἶναι δεδωρητρισμένον.

(Ἀκολουθεῖ)

τὴν τόσον δὲ μεταβλήθη ἢ μορφή αὐτῆς ὥστε ὁ Θωμᾶς δυσκόλως ἀνεγνώρισεν αὐτήν.

Ἡ Ἄννα εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν ἐπισκέπτην ἐρχόμενον πρὸς αὐτήν ἐνόησεν ὅτι οὗτος ἦν ὁ Θωμᾶς, ἀναμνηθεῖσα δὲ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης νυκτὸς ἐταράχθη σφόδρα καὶ ἠθέλησε νὰ ἀποσυρθῆ ἐντὸς τοῦ οἴκου· δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο, διότι καθ' ἦν συγγιμῆν ἠτοιμιάζετο νὰ στρέψῃ τὰ ρῶτά της, ὅπως εἰσέλθῃ ἤκουσε τὴν γλυκαίαν φωνὴν τοῦ Θωμᾶ λέγουσαν αὐτῇ.

— Καλημέρας, δεσποινίς Ἄννα... μὴ ταράττεσθε, δὲν ἐρχομαι πλέον νὰ σᾶς κακοποιήσω. λησμονήσατε παρακαλῶ τὸ παρελθόν, ρίψατε αὐτὸ εἰς τὴν λήθην, συνάψωμεν ἤδη νέαν φιλικήν.

Τὰς λέξεις ταύτας ὁ Θωμᾶς προῦφερε μετὰ φωνῆς τρεμούσης ἐκ συγκινήσεως.

— ὦ! οὐδὲν ἐταράχθη, κύριε Θωμᾶ, μάθετε ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι πλέον ἐκείνη, ἦν ἐγνωρίζετε δὲν εἶμαι ἢ δειλὴ ἐκείνη κόρη, ἥτις καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πρῶτην τοῦ ἀνέμου ἐφοβούμην, δὲν εἶμαι πλέον ἐκείνη, ἥτις ἐνόμιζον τοὺς πάντας ἐχθροὺς μου πρὸ πάντων δὲ ἡμᾶς, εἰς ὃν πολὺ μᾶλλον ἀποτόμως ἐφρόθην ἐκδικουμένη τὰς παιδαριώδεις πράξεις σας.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης γνωρίζω καλῶς ὅτι σᾶς ἐβλάψα πολὺ μᾶλλον ταράξας τὴν εὐθυμίαν σας τοῦτο ὅμως εἰς οὐδὲν ἄλλο πρέπει νὰ ἀποδοθῆ εἰ μὴ εἰς τὸ εὐτράπελον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ἔνεκα τοῦ ὁποίου καὶ ὁ πατήρ μου καὶ ἡ ἀγαπητὴ μου Σεραφίνη πικρῶς μὲ ἐπέπληξαν.

Ἡ Ἄννα, ἥτις μετὰ προσοχῆς ἤκουε τοὺς λόγους τοῦ Θωμᾶ, ὅτε ἤκουσε τὸ

ὄνομα τῆς Σεραφίνης συνέσπασε τὰς ὀφρῶς καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐλαφρὸν στεναγμὸν, ὅστις ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς προδοῦς τὸ πρὸς τὴν Σεραφίνην μίσος του, σταθεῖσα ὀλίγον εἶπε:

— Ἐπτά, νομίζω, ἔτη συμπληροῦνται ἀφ' ἧς ἐποχῆς δὲν σᾶς εἶδον ἐρχόμενον εἰς τὸ δάσος, τόσον ἡμᾶς ὄσον καὶ τὴν ἐξαδέλφην σας, ἦν νομίζω ὅτι κατ' αὐτὰς θὰ νυμφευθῆτε.

— Τοῦτο εἶναι ἀνακριβές, Ἄννα, εἶναι ἀληθές ὅτι μέχρι τοῦδε τὴν ἡγάπων ὡς ἐξαδέλφην καὶ ὡς μνηστῆρ, νῦν ὅμως κατόπιν πολλῶν ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς μου παρατηρήσεων τὴν ἀγαπῶ μόνον ὡς ἐξαδέλφην, αὐτὴ νομίζει εἰσέτι ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῶ, διότι εἰσέτι δὲν ἐτόλμησα νὰ τῇ εἶπω, διότι νομίζω ὅτι ἂν τῇ ἀναφέρω τι θὰ ἀσθενήσῃ ἐκ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἔρωτος.

— Ἄ! τοῦτο εἶναι δυσάρεστον δι' αὐτήν, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα πλήρως χαρᾶς δὲν πρέπει νὰ εἰπητέ τι, πρέπει νὰ τηρήσῃτε τὸν λόγον σας.

— Ἄς ἀφήσωμεν ταῦτα Ἄννα, ἡ μὴ τῆρ σου δὲν εἶναι ἐδῶ;

— Οὐχί, κύριε.

— Ποῦ ὑπῆρξε;

— Εἰς τὸν πατέρα σας, διὰ νὰ τὸν πληρώσῃ τὰ ἐρωτικὰ τὰ ὁποῖα τῷ χρεώσται.

— Καὶ ἐγὼ ἴσα ἴσα δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐστάλην ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου.

— Ἄ! δι' αὐτὸ λοιπὸν ἤλθετε.

— Βεβαίως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦλθα πλέον, ἄς εἰσέλθω εἰς τὸ δάσος εἰς τὸ ὅπολον νομίζω ὅτι ἐνθυμησθε πρὸ πόσου καιροῦ δὲν εἰσηλθόν.

— Ἐνθυμοῦμαι.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν νομίζω ὅτι δὲν θὰ

ἀρνηθῆτε, δεσποσύνη, νὰ μὲ ἀκολουθήσετε ἢ μᾶλλον νὰ μὲ ὀδηγήσετε, διότι θὰ δυσκολευθῶ νὰ ἐξέλθω κατόπιν ἐκεῖθεν.

— Εὐχαρίστως, κύριε, νὰ σᾶς ὀδηγήσω.

Ταῦτα εἰπόντες ἤρχισαν νὰ βαδίζουν πρὸς τὸ δάσος εἰς τὸ ὅπολον μετὰ δυσκολίας ἐπροχώρουν, ἔνεκα τῶν μεγάλων κλάδων καὶ κλώνων, οἷτινες κατεξήπλουντο εἰς τὴν στενὴν ὁδόν, ἥτις ὑπῆρξε μεταξὺ τοῦ δάσους.

— Ὅποια μεταβολή, δεσποσύνη, τοῦ δάσους, πόσον παρήλλαξεν ἢ νῆσος, πόσον ἠξήθησαν τὰ δένδρα.

— Αὐτὸ τοῦτο λέγουσι πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Μαντιλίας, οἷτινες ἐρχονταί ἐνταῦθα, πάντες θαυμάζουσι τὴν ταχέαν ἀξίαν τοῦ δάσους.

— Ἄ! τί λαμπρὰ θέσις πρὸς ἀνάπανσιν, Ἄννα, ἐπειδὴ ἀρκετὰ ἐκουράσθην περιπατῶν ἄς καθήσωμεν ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦτου ὀλίγον ἕως εἰπω καὶ ὅπως πιστεύω νὰ παραδεχθῆς.

— Ἐὰν συμφέρῃ, ἀπεκριθῆ καθεσθεῖσα.

— Ἐπειδὴ πολλὰ κακὰ σοὶ προῦξεν ἡσασα καὶ ἐπειδὴ δικαίως μὲ θεωρεῖς τὸν ἄσπονδότερον ἐχθρόν σου, δι' αὐτὸ πρὸς ἐξίλεωσιν τῶν ὄσων σοὶ ἐπραξα θὰ σοὶ προτείνω τὸ ἐξῆς:

— Ποῦ;

— «Ἐὰν ἐπιθυμῆς νὰ γελῆς ἢ σύζυγός μου»

— Ἄ! καὶ πάλιν ἐμπαιγμοὺς ἔχομεν, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα.

— Πόσως παρατήρησόν με καλῶς καὶ θέλεις ἐννοῆσαι ὅτι δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρός μου οἱ ἐμπαιγμοί.

— Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ὑπὲρ ποτε ὀμιλεῖτε σπονδαίως, ἀλλ' ἀδυνατῶ νὰ σᾶς πιστεύσω, κύριε, ἀναλογιζομένη τὴν Σεραφίνην !!!

— Σᾶς εἶπον καὶ προηγουμένως ὅτι ἀγαπῶ τὴν Σεραφίνην ὡς ἐξαδέλφην οὐχὶ δὲ καὶ ὡς μνηστῆρ· ποτὲ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σκεπτήσθε, ἀπὸ ἡμᾶς ἀπαιτῶ λοιπὸν νὰ ἀκούσω ναι, ἢ οὐ.

— Ἐγὼ συγκρατιθεῖμαι, τοῦτο μόνον ἀπαιτῶ ἀπὸ ἡμᾶς νὰ μὲ ὑποσχεθῆτε ὅτι ἂν μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς σήμερον· δὲν μὲ συζευχθῆτε δὲν θὰ ἔλθῃτε πλέον ἐνταῦθα καὶ ὅτι θὰ εἰσθε ἄνθρωπος ἄνευ τιμῆς.

— Ὅν μόνον ὑπόσχομαι τοῦτο ἀλλὰ καὶ τὸ διῶ ἐγγράφως, ἀπήντησεν ὁ Θωμᾶς, ἐξίμαρτον δὲ ἐκ τοῦ θυλακίου του τεμάχιον χάρτου καὶ μολυβδοκόρυδον δι' οὗ ἐγραψε τὰ ἐξῆς:

«Ἐγὼ ὁ Θωμᾶς Μεχίτος ὑπόσχομαι «ὅτι θὰ νυμφευθῶ μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ «τῆς σήμερον τὴν Φλωρεντίαν Φωρτελλίνην, ἐπὶ τῷ ὄρφ τοῦ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν τε πατρικὴν οἰκίαν καὶ Μινε«βίλλη.» Ἄφου ἐγραψέ ταῦτα τὸ ὑπέγραψε καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὴν Ἄνναν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

«La Coquette»

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ ἡμέτερος ὁμογενὴς, ἀξιότιμος Κ. Ἀριστοτέλης Ἐρινδῆς Πανόπουλος, ἐκ τῶν διακεκριμένων ὑπαλλήλων τοῦ περὶ Τύπου Γραφείου ἐν τῇ Ὑψ. Πύλῃ, τοῖς λοιποῖς καθήκουσιν αὐτοῦ, ἀσχοληται καὶ περὶ τὴν μουσουργίαν, ἐπιφελοῦμενος τῶν ἐλαχίστων σχολῶν, αἵτινες ὑπολείπονται αὐτῷ, τῆρτων οὕτως αὐτὸς ἑαυτὸν, ἐπιθυμῶν ὁμοῦς ἴνα καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους γίνηται τερπνός.

Ὁ Κ. Ἀριστοτέλης Ἐρινδῆς Πανόπουλος μουσοφύλακας ἐσχάτως τὴν πόλιν «Ἡ Κοκέτα» παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸ δημόσιον, ἄνευ ἐξίω-

σεων βεβαίως άνευφημιών και χειροροτήσεων, άλλ' εν τούτοις τὸ δημόσιον ἀκούσαν κατὰ πρῶτον τὴν πόλιν αὐτοῦ ἀνακρουομένην ἐν τῷ Κήπῳ τῶν Μνηματῶν τοῦ Πέρου και ἀλλαχόσε, ἔσπευσεν ἄποθυμαδὸν νὰ ἐπικροτήσῃ και συγχαρῆ τῷ μουσουργῷ ἐπὶ τῷ τερπνῷ φιλοδωρήματι αὐτοῦ, ὅπερ ἤδη κατέστη ἀνακροφρευκτον ἐν ταῖς μουσικαῖς συμφωνίαις, ταῖς τε δημοσίαις και ταῖς ἐπισήμοις.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀφιέρωται τῇ Εὐγενεστάτῃ Κυρίᾳ Σμαρτῶν Σπ. Μαυρογέννη Παπαῖ διαιτέρου ἰατροῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, ἀρχιάτρου τῶν Ἀνακτόρων κτλ.

* *

Ὁ αὐτὸς μουσουργὸς ἐπιχείρησεν ἐπίσης και τὴν μελοποιήσιν τοῖς ἐν τοῖς νηπιαγωγείοις συνήθως ψαλλομένου ἄσματος «Ἡ παράκλησις τοῦ ὄνου πρὸς τὴν ἀνδρόνα», ἣτις ἐπέτυχε πλήρως, και οἰονεὶ παρέδωκεν εἰς τὸ δημόσιον ἀθρομάτιον προσιτὸν πᾶσι τοῖς δυναμένους νὰ κρούωσι μουσικὸν ὄργανον, οὗτ' αὐτοῦ τοῦ β α ρ υ φ ω ν ο υ ἐξαιρουμένου.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ τελευταῖον τοῦτο μουσουργημα ἐπιτραπέιτω ἡμῖν νὰ συστήσωμεν τῷ ἀξιοτίμῳ μουσουργῷ ὅπως προκίση τὴν μουσικὴν ἡμῶν δι' ἄλλων ἔργων ἀνθ' ἡμῶν τῇ ἀνδρόνῃ ἔχων ὑπ' ὄψει ἀντικείμενα.

ΤΟ ΔΕΙΚΙΝΗΤΟΝ

Τὸ περὶ ἀεικινήτου πρόβλημα, ὅπερ ἀπ' αἰῶνων ὀλοκλήρων ἀπασχόλησε και ἀπασχολεῖ τοὺς σοφοὺς, λύεται ἤδη και εἰς ἁμογενῆς δύναται, ὡς ὁ Ἀρχιμήδης, ὁ ἁμογενῆς ἐπίσης, ν' ἀναφανήσῃ: Τὸ: εὔρον! εὔρον! Καὶ πρὸς πίστωσιν τῆς ἀνακαλύψεως ὁ λύτης τοῦ προβλήματος φωνεῖ: Ἐ ρ χ ο υ και Ἦ δ ε !

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Πανόπουλος κηρύττει ὅτι εὔρε τὴν λύσιν τοῦ παρὰ πολλοῖς και διακεκριμένοις σοφοῖς δυσλύτου προβλήματος τοῦ ἀεικινήτου, ἰδίως πρὸς χρῆσιν τῆς βιομηχανίας διὰ τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος, εὐγενῶς δὲ προσεκ-

λεῖ τοὺς ἐπιθυμοῦντος ἐν βεβαιωθῶσι περὶ τῆς ἐπιτεύξεως τῶν ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ ὅλην δωδεκαετιᾶν καταβληθέντων παρ' αὐτοῦ ἀγῶνων, προτίθεται δὲ μάλιστα νὰ συγκληθῇ ἐπιστημονικὴ ἐπιτροπὴ ὅπως ἀποφάνῃ περὶ τοῦ κατὰ πόσον ἢ παρ' αὐτοῦ γενεμένη λύσις και γενησιμένη χρησιμοποίησις ὑπάρχουσι βάσιμος και τελεσφόρος.

Τὸ ἐφ' ἡμῖν, ἀκούμεθα εἰς τὰ βραχέα ταῦτα, ἀναμένοντες παρὰ κρειττόνων ἡμῶν ν' ἀποφανθῶσιν εὖχ ἔσται, δὲν δυναμέθα ν' ἀποκρύψωμεν τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν διὰ τὴν ἐπιμονὴν και ὑπομονὴν τοῦ κ. Ἀλεξ. Πανοπύλου πρὸς ἐπίτευξιν λύσεως οὕτως ἐδυσλῦτου προβλήματος, και εὐχόμεθα εἰ ἀγῶνες αὐτοῦ νὰ στεφθῶσι δι' ἄθλων ἐπιθυμητῶν παντὶ Ἑλληνι, ἀπογόνῳ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐδόξασαν τὴν πατρίδα αὐτῶν διὰ παντὸς εἶδους ἐπιστημονικῶν και ερεῶν ἀνακαλύψεων και ἐφευρέσεων!

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἡ ΚΟΛΑΣΙΣ

Α'.

Ἦμουν ἄρρωστος, κορμὶ τυραννισμένο
κ' ἐκοιμήθηκα μὲ χίλια γατρικὰ,
κ' εἶδα ὄνειρο πικρὸ, φαρμακκεμένο
πῶς ἀπέθανα τῇ νύκτα ξαφνικὰ

Ἦλθ' ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν φυγὴ μου
και μοῦ φώναξε: Σὲ ξέσω ἀπὸ καιρὸ,
ἀκολούθη με ποῦ νάχῃς τὴν εὐχὴ μου
μεσ' ἐτὴν κόλασι θὰ πᾶς νὰ σὲ χαρῶ!

Ἐσηκώθηκα χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσω,
αὐτὸς ἔτρεχεν ἐμπρὸς μου χωριστὰ
κ' ἐγὼ ἄλαλος ἐπήγαιν' ἀπὸ πίσω,
ὡς ποῦ φθάσαμε ἐτὴν κόλασι μπροστὰ

Τότε ἀνοίξε μιὰ πόρτα σκουριασμένη
κ' ἐγὼ ἔρριξα μὲ πόνο μιὰ ματιὰ:
Δυστυχία μου! τί πίσσα μὲ προσμένει
τί ἀχόρταγη κ' αἰῶνια φωτιά!

Ἦλθαν διάβολοι μὲ κέρατα σὰν βώδια
και μὲ βάλανε ἐτὴ μέση μοναχὸ,
και μοῦ δέσανε τὰ χεῖρα και τὰ πόδια
και μὲ ρίζανε ἐτὴν πίσσα τὸ φτωχὸ.

—Τί σὰς ἔρριξα; τοὺς ἔλεγα, κ' ἐκείνοι
ἀπ' τὸ πείσμα τους μ' ἐδέσανε σφικτὰ.
Τὸτ' ἀρχίνησαν τὰ δάκρυα κ' οἱ θρόνοι,
τοτ' ἀρχίνησαν και βάσανα φρικτὰ.

Εἶδ' ὁ Πλάστης μας τὴ λύπη μου τὴντόση
κ' ἔναν ἄγγελο μοῦ στέλνει ἐτὸ φτερό:
— Σῦρε κύτταξε κ' ἂν ἔχῃ μετανοιώσει
ς' τὸν παράδεισο ν' ἀρθῇ, τὸν συγχωρῶ

Ἦλθ' ὁ ἄγγελος ἐτὰ κάτασπρα ντυμένος,
τὸν ἐκύτταξα μὲ φόβο κ' ἐντροπή,
μοῦ ἐφάνηκε πῶς ἦταν λυπημένος
κ' ἐπερίμενα ν' ἀκούσω τί θὰ πῇ.

Βλέπεις, ἄνθρωπε, μοῦ λέγει, ὅποιος κάνει
ἀμαρτήματ' ἀσυγχώρητα ἐτὴ γῆ
τί κατάρρα τὸν προσμένει σὰν πεθάνη,
τί αἰῶνια κ' ἀγιάτρευτη πληγὴ;

—Ναί, ἀλλοίμονο, τὸ βλέπω και τὸ νοιώθω,
μὰ δὲν ἔρριξα, σ' τὸ λέω καθαρὰ,
φταίγ' ἐκείνη ποῦ μοῦ πῆρε κάθε πόθο,
κάθε πίστι, κάθε ἀγάπη και χαρὰ.

Φταίγ' ἐκείνη ὅπου μ' ἔκανε νὰ πάθω
κ' ἀπ' ἀγάπη κ' ἀπὸ ζήλεια νὰ χαθῶ,

ὅπου μ' ἔκανε τὰ κάλλη της νὰ μάθω
και τὸν Πλάστη μου μπροστὰ της ν' ἀρ-
[νηθῶ.

ὦ! ἀλλοίμονο! δὲν φταίω ἐγὼ τόσο
και ἀδίκως ὁ Θεὸς μὲ τυραννεῖ,
φταίγ' ἐκείνη ὅπου μ' ἔκανε νὰ νοιώσω
ὡς τὰ κόκκαλα βαθεῖα τὴν ἡδονή.

Τώρα ἔμωσ' ἡ ἀμαρτήματα θυμοῦμαι
και τρομάζω και οὔτε πειὰ τὴν ἀγαπᾶ,
τὴν ἀρνοῦμαι τὴν ἀρνοῦμαι, τὴν ἀρνοῦμαι
και εἰς τὸν Πλάστη μου μὲ θάρρος θὰ τὸ πῶ.

Μοῦπ' ὁ ἄγγελος: ἀγάπησες μὲ πόνο!
συγχωρεῖσαι γιατί ξέρεις ν' ἀγαπᾶς,
τώρα ἔλπιζε ἐτὸν Πλάστην σου και μόνο
κ' ἔλα σήκω, στὸν παράδεισο θὰ πᾶς.

Μόλις ἀρχισε τὰ σίδηρα νὰ λύνῃ
γιὰ νὰ φύγωμ' ἀπ' τὴν κόλασι μαζῆ,
ἄχ! ἐγύρισα κ' ἀντίκρισα ἐκείνη
ποῦ τὴν ἔφεραν ἐτὴν κόλασι νὰ ζῆ.

Χαμογέλασε, μ' ἐκύτταξε και λίγο,
και μοῦ ἀναψ' ἡ ματιὰ της τὸν καυμὸ...
— Σῦρε, ἄγγελε, τοῦ εἶπα, δὲν θὰ φύγω,
και τὴν κόλασι μαζῆ της προτιμῶ!...

Β'.

Σὰν ἐξύπνησα τὴν ἡύρα ἐς τὸ πλευρὸ μου,
και τῆς εἶπα: μεσ' ἐτὴν κόλασι θὰ πᾶς
γιατί τῶδα ζωντανὰ μεσ' ἐτὸν νεῖρό μου...
χαμογέλασε και μοῦπε: μ' ἀγαπᾶς;

I. ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΠΙ ΤΩ: ΑΩΦΩ: ΘΑΝΑΤΩ: ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΙΛΟΥΣ ΗΜΙΝ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΤΖΑΥΡΑ

Ποιηθέν υπό ΗΛΙΑ Χ. ΨΑΠΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ποῦ πάλιν, χέρι ἄπονο, ἀπ' τῆς ζωῆς λούλουδι
 Ἐμάρανε! εἰπέτε μοι νὰ πῶ γλυτὸ τραγοῦδι.
 Μὲ τῆς καρδιάς τὰ δάκρυα νὰ ἴθω νὰ τὸ ποίτω
 Καὶ νὰ τὸ βρέξω μὲ φιλή, ἴσως καὶ τ' ἀναστήσω.
 Ἴσως ἔμπορέσω τὸν σκληρὸ νὰ συγκινήσω Χάρο
 Κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα χεῖρά του τὸ λούλουδο νὰ πάρω.
 Γιατ' ἦναι κρῖμα κι' ἄδικο, ἀκόμη πρὶν ἀνθήσῃ
 Νὰ μαραθῆ τὸ λούλουδο, τῆς εὐμορφίας νὰ κλείσῃ.

I.

Ἦταν μικρό! πολὺ μικρό! ἀκόμη πέντε χρόνων!
 Εἶχε τῆς χάρις συντροφιά εἰς τὴν ζωὴν του μόνον.
 Ἐτέρπετο εἰς γέλωτας τοῦ ἑαρός τ' ὁ βίος
 Ἐφαίνεται ὅπως ἀνοιξὶ κι' ἀρέφελος ἰδίως.
 Ἦταν λούλουδι τῆς ἀγῆς ἀπὸ δροσὰ γεμάτο
 Μοσχολοῦσ' ἀπὸ ζωὴ! λούλουδι μυρωδάτο.
 Κάνεις! κάνεις δὲν τῶ λυτίζεν ἀκόμη πρὶν ἀνθήσῃ
 Νὰ μαραθῆ τὸ λούλουδο, τῆς εὐμορφίας νὰ κλείσῃ.

II.

Ὁ παγωμένος ὁ βοριάς, ὅσας φορὰς φυσήσῃ
 Ὅσας φορὰς εἰς τοὺς ἀγροὺς θελήσῃ νὰ γυρίσῃ,
 Εἰς κάθε βῆμά τ' ἀρρωστὰ, φθορὰ καὶ πόνο δίνει
 καὶ ὅσα χλωρὰ τὰ λούλουδα τὸν μαρμαρὸν ἀφίρει.
 Καὶ τὸ μικρὸ μας λούλουδο, σὲ μιὰ ψυχρῇ προῆ του
 Ἀπεμαρῆθη κ' ἔδωσε τὸ τέλος στὴν ζωὴν του.

Δὲν ἦταν κρῖμα κι' ἄδικο, ἀκόμα πρὶν ἀνθήσῃ
 νὰ μαραθῆ τὸ λούλουδο, τῆς εὐμορφίας νὰ κλείσῃ

Ἄλλ' ὦ θεέ μου κραταίε! τί σ' ἔπαισεν ἐκεῖνο
 τὸ πλάσμα σου τὸ ἀσθενές, κι' ἀπέκοψες ὅσον κρῖνο;
 Εἰς τὴν βραχείαν του ζωὴν πρὸς τίνα ἠδυνήθη,
 ἀπ' ὅτου τὸ ἐχάρισας ὅσον κόσμον κι' ἐγεννήθη,
 νὰ πτασῆ καὶ τὸ ἔρμαιον εἰς πόρους καὶ πικρίας
 νὰ καταστῆ σὺν ἑστέρον μακρὰν εὐδαιμονίας;
 Δὲν τὸ λυπήθηκε; ἄδικο, δὲν ἦτο πρὶν ἀνθήσῃ
 νὰ μαραθῆ τὸ λούλουδο, τῆς εὐμορφίας νὰ κλείσῃ;

Τὸ ἔλαβες! πλήν διατί, ἀγοῦ νὰ τὸ ἀγήσῃς
 δὲν ἠθέλεις, ὦ Δικαίε! γιατί νὰ τὸ χαρίσῃς!
 Ἴδὲ τοὺς δύστηρους γονεῖς ἄχ! πῶς θρηνοῦν καὶ κλα-
 [οῦν]

τὸ τέκνον τοὺς τὸ ἄμοιρον καὶ μυρολόγι λέγουν!
 Ἴδὲ τοὺς πῶς παρακαλοῦν καὶ ἀπὸ σὲ ἐπιίζουν
 Κ' ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου τὰ ὄμματ' ἀτενίζουν!
 Λυπήσῃς τοὺς! εἰν' ἄδικο, ἀκόμη πρὶν ἀνθήσῃ
 νὰ μαραθῆ τὸ λούλουδο, τῆς εὐμορφίας νὰ κλείσῃ.

III.

Κλαῦστε, γονεῖς του δυστυχέε! εἰν' τελευτάλα χάρι
 τὸ δάκρυ ἀπ' τὸν σφραγὸ: νὰ ριζήτε τὰ βάρη
 ποὺ ἡ καρδιά σ' ἡ ἀτυχῆ ἀπὸ τὴν λύπη φέρει
 Ἀντὴ ποτὲ τὸ δρέπανο τοῦ χάρον ἄχ! δὲν ξέρει!
 Κλαῦστε, μόνον τὰ δάκρυα σὰς φέρουν ἠσυχίαν
 Εἶναι τὸ δάκρυ ἄφρωσις καὶ μιὰ παρηγορία.
 Να! ἦταν κρῖμα κι' ἄδικο, ἀκόμη πρὶν ἀνθήσῃ
 Νὰ μαραθῆ τὸ λούλουδο τῆς εὐμορφίας νὰ κλείσῃ.

Ἦταν τὸ τέκνον σας γλυκὸν τριανταφύλλων μύρον,
 Καὶ νῦν ἀνέρχεται ἔλαφρως μὲ τὰ πτερὰ Ζεφύρου
 ὡς εὐοσμον θυμιαμα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Πλάστου
 Ἐκεῖνον ὅστις θέλησεν αὐτὸ εἰς τὰς μονὰς του
 Εἶθ' ἔλαφρὰ νὰ τὸ φανῆ ἢ γῆ! καὶ τὰ δεινὰ σας
 ὦ, εἴθε νὰ μετριάσθουν στὴ δύστηρη καρδιά σας.
 Ἄχ! ἦταν κρῖμα κι' ἄδικο, ἀκόμα πρὶν ἀνθήσῃ
 νὰ μαραθῆ τὸ λούλουδο, τῆς εὐμορφίας νὰ κλείσῃ.

ΔΙΕΤΕ. ΛΟΓΙΟΥ ΕΡΜΟΥ

ΓΝΩΜΙΚΑ

Οι ἀναβαίνοντες ταχέως, εὐκόλως σκοποδι-
κῶσι.

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ.

* *

Ὁ ἐρχόμενος πρὸς ἐπίσκεψίν μου μοὶ περιποιεῖ
τιμὴν, ὃ δὲ μὴ ἐρχόμενος εὐχαρίστησιν.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΑΝΕΝ.

* *

Ὁ ἰσχυρότερος ὅλων τῶν μοχλῶν εἶναι ἡ θέ-
λησις.

ΙΣΟΓΙΕ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ζ

ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ

αἰώ, φίλε, ὅτ' ἐγγίζω
ν τὴν κεφαλὴν μου κόψης
ἰ' ἐντ' αὐτῆς ἄλλην μοὶ δώσης
,τι καὶ τὸ δροσίζω,
λη δὲ δὲν εἶμαι πλέον.
όγον θά' ἔχω ἴγώ
σως δὲ καὶ τὴν ἀρχήν,
οὐς μοι τράχηλον παχύν
σαι σύ, καὶ σταματῶ
ύ, ὃ τῶν λεόντων λέων.

α!

Λύσις Αἰνίγματος Ε'.

ΚΡΟΚΟΔΕΙΔΟΣ

Κρόκον καὶ Δῆλον φίλε μου μαζὺ ἂν τὰ ἐνώπης,
θιρίον φοβερόν θά' ὄης κ' εὐθύς θά' κακκαρώσης.

Ν. Π. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ.

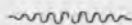

ΛΥΤΑΙ. — Ν. Ι. Γενναρόπουλος. — Ἰωάννης
Γ. Καπέλας. — Ν. Κοκκιόπουλος. — Κ. Λάν-
τζης. — Ι. Μ. Τζαύρας. — Λούκας Σούχωρ. —
Μαρία Τζωρτζοπούλου.

Λύσις Αἰνίγματος ΣΤ'.

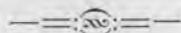
Τὸ στιχεῖον Γ'.

ΛΥΤΑΙ. — Αἰδ. Π. Καλλίνικος. — Α. Α.
Ἀναστασιάδης. — Φεβρωνία Ι. Μουτεβελῆ. —
Εὐτέρπη Ι. Μαργαρίτου. — Μαρία Τζωρτζοπού-
λου — Κ. Ν. Μακρόπουλος. — Ηλ. Ραπτόπου-
λος.

Λύσις Γράφου Δ'.

ΑΔΥΣΩΠΕΙΤΟΣ Η ΤΥΧΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ
ΑΝΕΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

ΛΥΤΑΙ. — Ἐμμ. Ι. Μουτεβελῆς. — Ι. Μ.
Τζαύρας. — Ι. Ν. Ζερβουδάκης. — Λούκ. Σού-
χωρ. — Πέτρος Ἰωαννίδης — Ν. Ι. Γενναρό-
πουλος. — Ι. Γ. Καπέλας. — Μιχαὴλ Σωφρο-
νιάδης. Ἀλ. Σκενδεράδης.

Λύσις Γράφου Ε'.

ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΕΣΟ ΜΕΤΑΞΥ
ΦΙΛΩΝ.

ΛΥΤΑΙ. — Ἀσπασία Μ. Τζαύρα. — Εὐδο-
κία Μ. Τζαύρα. — Χαρ. Α. Κωνσταντινίδου. —
Μερόπη Ραζῆ. — Σοφία Ραζῆ. — Εὐτέρπη Ι.
Μαργαρίτου. — Φεβρωνία Ι. Μουτεβελῆ. —
Ηλ. Δ. Μαντζαβίνος. — Ηλ. Τσαβέλας. —
Ἐμμ. Μουτεβελῆς. — Ἰωάννης Γ. Καπέλας.
— Ν. Ι. Γενναρόπουλος. — Β. Κ. Δημάδης.
— Ι. Μ. Τζαύρας. — Ι. Ν. Ζερβουδάκης. — Α.
Κωνσταντινίδης. — Στ. Πρασουλίδης. — Στ.
Λεμονίδης. — Ηλ. Ραπτόπουλος. — Ν. Π. Κε-
κουλίδης. — Αἰδ. Π. Καλλίνικος. — Ἀθ. Ν.
Καδ κισίλους.

Λύσις Προβλήματος Β'.

Μετὰ εἰκοσιν ἔτη ὃ μὲν πατὴρ θά' ἔχει ἡλι-
κίαν 62 ἐτῶν ὃ δὲ υἱὸς 31, ἄρα ὃ πατὴρ θί-
εἶχε ἡλικίαν διπλασίαν τῆς τοῦ υἱοῦ.

Ν. Π. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ.